

**Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ
[ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ]
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ**

Τὸ πρωτότυπο κείμενο με νεοελληνική απόδοση τοῦ θεολόγου Εὐαγγέλου Γ.
Καρακοβούνη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Ακάθιστος Ὑμνος, οἱ τόσο δημοφιλεῖς «Χαιρετισμοὶ» στὴν Παναγία, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ σημαντικὰ ὑμνογραφικὰ κείμενα τῆς βυζαντινῆς περιόδου, συνδεδεμένος ὄχι μόνο με τὴν ἐκκλησιαστικὴ (λατρευτικὴ) ζωὴ, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἐθνικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν «Ὑπέρμαχο στρατηγό», τὴ σκέπη καὶ τὴν προστασία του.

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ σήμερα, συμψάλλεται με τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο τμηματικὰ τὴν Παρασκευὴ τὸ ἑσπέρας τῶν πρώτων τεσσάρων ἑβδομάδων τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καὶ ὀλόκληρη τὴν Παρασκευὴ τῆς πέμπτης ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Εὐελπιστοῦμε πὼς με τὴν παράλληλη παράθεση τοῦ κειμένου καὶ τῆς μεταφράσεως στὴ νεοελληνικὴ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου θὰ γίνει περισσότερο προσιτὴ στοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς.

Α΄

**Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ
Τῆς Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ**

Ὁ Ἱερεὺς·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε·
νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς
ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ
Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ
παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ
θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς
χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν
ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ
πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ,
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Α΄

**Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ
Τῆς 1ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ**

Ὁ Ἱερέας·

Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός μας κάθε στιγμή,
τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους
αἰῶνες. Ἀμήν.

Δόξα σ' Ἐσένα Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίδα μας,
δόξα σ' Ἐσένα.

Βασιλιὰ οὐράνιε, Παράκλητε, Πνεῦμα Ἅγιο,
ποὺ ἀπὸ Σένα πηγάζει ἡ ἀλήθεια· ποὺ βρίσκεσαι
παντοῦ καὶ με τὴν παρουσία Σου γεμίζεις τὰ
πάντα· Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ πηγή
κάθε ἀγαθοῦ καὶ δωρίζεις τὴ ζωὴ, ἔλα καὶ
κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ τὰ
στίγματα τῆς ἀμαρτίας καὶ σῶσε τὶς ψυχές
μας.

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός,
Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ
γ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ
Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς.
Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις
ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς
ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ
ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν
τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον·
Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω
ἡ βασιλεία σου. Γενηθήτω τὸ
θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ
τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν
ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ
ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς
καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις
ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς
πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ
τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεύς· Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία
καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ
Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν. Κύριε,
ἐλέησον (ιβ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ
προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν
Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ
προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ
ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ
προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ
Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. **Μετανοίας
(γ') καὶ εὐθὺς τοὺς Ψαλμοὺς.**

Ἅγιος εἶσαι Θεέ (Πατέρα μας), Ἅγιος εἶσαι
(Υἱέ) Δυνατέ, Ἅγιο εἶσαι Ἀθάνατο (Πνεῦμα),
ἐλέησέ μας (3 φορές).

Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο
Πνεῦμα. Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς
ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας, Κύριε (Θεὸ
Πατέρα) δεῖξε εὐσπλαχνία γιὰ τὶς ἁμαρτίες
μας. Δέσποτα (Υἱέ) συγχώρεσε τὶς ἀνομίες μας.
Ἅγιο (Πνεῦμα) ἐπίσκεψε καὶ θεράπευσε τὶς
ἀδυναμίες μας, χάρι τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε.

Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐπουράνιε Πατέρα μας, ἃς εἶναι δοξασμένο
καὶ ἁγιασμένο τὸ ὄνομά Σου. Ἄς ἔλθει ἡ
βασιλεία Σου, ἃς γίνῃ τὸ θέλημά Σου, ὅπως
στὸν οὐρανὸ ἔτσι καὶ στὴ γῆ. Δώσε μας καὶ
σήμερα τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συντήρησή μας
τροφή, καὶ συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες μας, ὅπως
κι ἐμεῖς συγχωροῦμε ὅσους μᾶς ἀδικοῦν. Καὶ
μὴν ἐπιτρέψεις νὰ πέσουμε σὲ πειρασμὸ (ποῦ
προέρχεται ἀπὸ τὴ δική μας διάθεση), ἀλλὰ
φύλαξέ μας κι ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποῦ
προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ (τὸ διάβολο).

Ὁ Ἱερέας· Γιατὶ σ' Ἐσένα ἀνήκει ἡ βασιλεία
καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν
Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ σὲ κάθε
στιγμὴ καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες.

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν. Κύριε ἐλέησέ μας (12
φορές).

Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε
εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε
εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ
μας Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε
εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ
καὶ Θεοῦ μας. (3 μετάνοιες κι ἀμέσως τοὺς
Ψαλμοὺς)·

Ψαλμὸς 50ός.

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄπειρο

Ψαλμὸς ν´.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἔστι διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὡς τέτατα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῥασαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ

ἔλεός Σου, καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη εὐσπλαγχνία Σου ἐξάλειψε τὴ μεγάλη ἀμαρτία μου. Ἀκόμη περισσότερο, πλύνε με ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἀνομίας μου κι ἀπὸ τὴν ἀμαρτία μου καθάρισέ με. Γιατὶ ἔχω συναίσθηση τῆς ἀνομίας μου καὶ ἡ ἀμαρτία μου βρίσκεται πάντοτε μπροστά μου. Σ' Ἐσένα μόνο ἀμάρτησα καὶ τὶς ἀμαρτωλές μου πράξεις ἐνώπιόν Σου διέπραξα, γιὰ νὰ δικαιωθεῖς ἔτσι γιὰ τὶς ἀποφάσεις Σου γιὰ μένα καὶ ἐξέλθεις νικητὴς ὅταν Σὲ κατακρίνουν (χωρὶς νὰ γνωρίζουν). (Ἐλέησέ με) γιατί νά, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς συλλήψεώς μου ὡς ἔμβρυο, φέρω κληρονομικὴ τὴ ροπή πρὸς τὴν ἀμαρτία. Μὲ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα καὶ μὲ τὴν κλίση στὴν ἀμαρτία μὲ κυοφόρησε καὶ μὲ γέννησε ἡ μητέρα μου. Ὅμως Ἐσὺ ἀγάπησες μονάχα τὴν ἀλήθεια καὶ μοῦ φανέρωσες τὰ ἄγνωστα καὶ ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς σοφίας Σου. Θὰ μὲ ραντίσεις μὲ τὸ ἔλεός σου σὰν μὲ φύλλα τοῦ ἀρωματικοῦ φυτοῦ ὑσώπου καὶ θὰ καθαριστῶ. Θὰ μὲ πλύνεις μὲ τὴ χάρη Σου καὶ θὰ γίνω πιὸ λευκὸς καὶ ἀπὸ τὸ χιόνι. Θὰ μὲ κάνεις νὰ αἰσθανθῶ ἀγαλλίαση καὶ εὐφροσύνη, θὰ ἀγαλλιᾶσουν καὶ τὰ κόκαλά μου, ποὺ ταπεινώθηκαν (ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μου). Στρέψε μακριὰ τὸ πρόσωπό Σου ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μου, καὶ ἐξαφάνισε ὅλες τὶς ἀνομίες μου. Κτίσε μέσα μου καρδιά καθάρη, Θεέ μου, καὶ μὲ πνεῦμα εὐθύτητας καὶ εἰλικρίνειας ἀνακαίνισέ με ἐσωτερικά. Μὴ μὲ ἀποδιώξεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου καὶ μὲ περιφρονήσεις, καὶ μὴ μοῦ ἀφαιρέσεις τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο. Δώρησέ μου ξανά τὴν ἀγαλλίαση ποὺ δίνει ἡ σωτηρία Σου καὶ μὲ διάθεση καὶ θέληση ἰσχυρὴ στήριξέ με. Θὰ διδάξω σ' ὅλους ὅσοι παραβαίνουν τὸ νόμο Σου τὴν ὁδὸ τῶν ἐντολῶν Σου καὶ θὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἀμαρτωλοὶ σ' Ἐσένα. Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν αἱμάτων ποὺ ἔχυσα, Θεέ μου, Θεὲ τῆς σωτηρίας μου. Τότε ἡ γλῶσσα μου θὰ ἀγαλλιᾶσει καὶ θὰ ὑμνήσει τὴ δικαιοσύνη Σου. Κύριε, τὰ κλεισμένα ἀπὸ τὴ ντροπὴ χεῖλη μου θ' ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου θὰ σὲ αἰνέσει. Γιατὶ ἂν ἐπιθυμοῦσες θυσία ὑλικὴ θὰ στὴν εἶχα προσφέρει. Ὅμως Ἐσένα δὲ Σὲ ἱκανοποιοῦν οἱ θυσίες τῶν ζώων ποὺ καίγονται στὸ θυσιαστήριο. Θυσία ἀρεστὴ σ' Ἐσένα εἶναι τὸ συντετριμμένο γιὰ τὶς ἀμαρτίες τῆς πνεῦμα· Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν θὰ ἀπορρίψει τὴ συντετριμμένη καὶ ταπεινωμένη καρδιά. Δεῖξε τὴν καλὴ Σου θέληση, Κύριε, καὶ τὴν ἀγάπη Σου καὶ πρὸς τὴ Σιών, κι ἄς χτιστοῦν τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Τότε θὰ εὐαρεστηθεῖς νὰ δεχτεῖς μαζί μὲ τὴν

οικοδομηθήτω τὰ τείχη
Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις
θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ
ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν
ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ψαλμὸς ξθ΄.

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου
πρόσχε· Κύριε, εἰς τὸ βοηθήσαί
μοι σπεῦσον. Αἰσχυρῆτήωσαν καὶ
ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν
ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς
τὰ ὀπίσω, καὶ καταισχυρῆτήωσαν
οἱ βουλόμενοί μου κακά.
Αποστραφήτωσαν παραυτίκα
αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι εὐγε,
εὐγε! Ἀγαλλιάσθωσαν καὶ
εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ
ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, καὶ
λεγέτωσαν διαπαντός·
Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ
ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ
δὲ πτωχός εἰμι καὶ πένης· ὁ Θεός,
βοήθησόν μοι· βοηθός μου καὶ
ρύστης μου εἶ σύ, Κύριε· μὴ
χρονίσῃς.

Ψαλμὸς ρμβ΄.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς
μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ
ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ
δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς
εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου,
ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου
πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς
τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς
γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν
σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ
ἠκηδίασεν ἐπ’ ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου,
ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.
Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων,
ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου,
ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου
ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς
χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ
ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν
μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.
Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου
ἀπ’ ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς
καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.
Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸν τὸ
ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

πνευματικὴ μας θυσία καὶ τὶς ὑλικὲς θυσίες,
ὅπως εἶναι οἱ προσφορὲς τῶν καρπῶν καὶ οἱ
θυσίες ζῶων στὸ θυσιαστήριον. Τότε θὰ
ἀνεβάσουν στὸ θυσιαστήριό Σου μοσχάρια γιὰ
νὰ προσφερθοῦν θυσία σ’ Ἐσένα.

Ψαλμὸς 69ος.

Θεέ μου, πρόσεξέ με γιὰ νὰ Σὲ ἔχω βοηθό μου.
Κύριε ἔλα γρήγορα νὰ μὲ βοηθήσεις. Ἄς
ντροπιαστοῦν κι ἄς ἐξευτελιστοῦν αὐτοὶ ποὺ
ζητοῦν τὴν ψυχὴ μου. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν κι
ἄς καταντροπιαστοῦν αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ μοῦ
κάνουν κακό. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν γεμάτοι
ντροπὴ ὅσοι λέγουν· θαυμάσια, ὠραῖα (δηλ.
χαίρονται μὲ τὴ δυστυχία μου). Ἀντίθετα μ’
αὐτούς, ἄς ἀγαλλιάσουν καὶ ἄς εὐφρανθοῦν
χάρη σ’ Ἐσένα Θεέ μας, ὅσοι σὲ ἐπιζητοῦν στὴ
ζωὴ τους· καὶ ὅσοι ποθοῦν κι ἐπιθυμοῦν τὴ
σωτηρία τους ἄς λέγουν διαρκῶς· Ἄς
μεγαλύνεται καὶ δοξάζεται ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὅμως
εἶμαι φτωχὸς καὶ ταλαίπωρος· βοήθησέ με Θεέ
μου. Βοηθός μου καὶ λυτρωτής μου εἶσαι Κύριε,
μὴν ἀργήσεις νὰ σπεύσεις.

Ψαλμὸς 142ος.

Κύριε εἰσάκουσε τὴν προσευχὴ μου. Πρόσεξε τὴ
δέησή μου, Ἐσὺ ποὺ τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσή Σου·
εἰσάκουσέ με ὡς δίκαιος ποὺ εἶσαι. Καὶ μὴ
θελήσεις νὰ κρίνεις ἐμένα τὸ δοῦλο σου, γιατί
κανένας ἀπ’ ὅσους ζοῦν δὲ θὰ βρεθεῖ δίκαιος
μπροστά Σου. (Εἰσάκουσέ με Κύριε) γιατί ὁ
ἐχθρὸς κατεδίωξε καὶ πολέμησε τὴν ψυχὴ μου.
Ταπείνωσε κι ἔριξε στὴ γῆ τὴν ὑπαρξή μου, μ’
ἔκανε νὰ νιώθω ὅτι ζῶ στὸ σκοτάδι, ὅπως εἶναι
ὄλοι οἱ νεκροί· κυριεύθηκε ἀπὸ ὀλιγοψυχία τὸ
πνεῦμα μου καὶ ταραχθήκε ἡ καρδιά μου μέσα
μου. Τότε θυμήθηκα τὶς παλιὲς εὐτυχημένες
μέρες, προσήλωσα τὴ σκέψη μου σ’ ὅλα ὅσα
ἔκανες γιὰ μένα, μελέτησα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν
Σου. Ὑψωσα τὰ χέρια μου ἰκετευτικὰ σ’
Ἐσένα· ἡ ψυχὴ μου Σὲ δίψησε ὅπως ἡ ξεραμένη
γῆ ζητᾷ νερὸ νὰ ποτιστεῖ. Εἰσάκουσέ με ὅσο
πιὸ γρήγορα γίνεται Κύριε, τὸ πνεῦμα μου μ’
ἐγκαταλείπει. Μὴν ἀποστρέψεις ἀπὸ ἐμένα τὸ
πρόσωπό Σου, γιατί θὰ μοιάσω στοὺς νεκροὺς
ποὺ θάβονται στὸ λάκκο τοῦ τάφου. Κάνε νὰ
νιώσω τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός Σου, γιατί σ’ Ἐσένα
στήριξα ὅλη τὴν ἐλπίδα μου. Γνώρισέ μου Κύριε
τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσω, γιατί σ’
Ἐσένα ἐμπιστεύτηκα τὴν ὑπαρξή μου.
Ἐλευθέρωσέ με Κύριε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου,
γιατί σ’ Ἐσένα κατέφυγα. Δίδαξέ με νὰ

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Δοξολογία.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι, διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν. Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Κύριε, ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου. Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ κατήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· Ἀμήν. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εὐλόγησω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι. Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς. Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε. Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν,

πράττω τὸ θέλημά σου, γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἄγαθὸν ἄς με ὁδηγήσει σὲ τόπο ἴσιο (χωρὶς ἐμπόδια γιὰ τὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς). Χάρις στὸ ὄνομά σου Κύριε θὰ με ἀναζωογονήσεις. Μὲ τὴ δικαιοσύνη σου θὰ βγάλεις ἀπ' τὴν θλίψη τὴν ψυχὴ μου, καὶ μὲ τὸ ἔλεος ποὺ θὰ μοῦ δείξεις, θὰ ἐξοντώσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ θὰ ἀφανίσεις ὅλους ὅσοι θλίβουν τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἐγὼ εἶμαι πιστὸς σου δοῦλος (ἀφοσιωμένος).

Δοξολογία.

Δόξα στὸ Θεὸ ποὺ βρίσκεται ψηλὰ στὸν οὐρανό, καὶ στὴ γῆ ἄς ἔλθει ἡ εἰρήνη Του, στοὺς ἀνθρώπους ἢ εὐνοιά Του. Σὲ ὑμνοῦμε, Σὲ εὐλογοῦμε, Σὲ προσκυνοῦμε, Σὲ δοξολογοῦμε καὶ Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη σου δόξα. Κύριε Βασιλιά μας, ἐπουράνιε Θεέ μας, Πατέρα παντοκράτορα· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ μονογενή, καὶ Πανάγιο Πνεῦμα, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ Ἄμνὸς τοῦ Θεοῦ (ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου), ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ποὺ σηκώνεις γιὰ νὰ ἐξαλείψεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας, Ἐσὺ ποὺ σηκώνεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Δέξου εὐσπλαγχνικὰ τὴν ἱκεσία μας, Ἐσὺ ποὺ κάθεσαι (μετὰ τὴν Ἀνάληψή σου) δοξασμένος στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα σου καὶ ἐλέησέ μας. Γιατί Ἐσύ, Ἰησοῦ Χριστέ μας, εἶσαι ὁ μόνος (ἀπόλυτα) Ἅγιος, Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος Κύριός μας, ποὺ δοξάζεις τὸν Θεὸ Πατέρα. Ἀμήν. Κάθε βράδυ θὰ σὲ δοξολογῶ καὶ θὰ ὑμνῶ τὸ ὄνομά σου καὶ τώρα, ἐνόσω ζῶ, καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Κύριε, καταφυγὴ ἔγινες γιὰ μᾶς σ' ὅλες τὶς γενιές. Γι' αὐτὸ καὶ εἶπα· Κύριε, ἐλέησέ με, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἁμάρτησα ἐνώπιόν σου. Κύριε, κατέφυγα σ' Ἐσένα· δίδαξέ με νὰ πράττω (στὴ ζωὴ μου) τὸ θέλημά σου, γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Σὲ Σένα ὑπάρχει ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς· μέσα ἀπ' τὸ δικό σου φῶς θὰ δοῦμε κι ἐμεῖς τὸ φῶς. Συνέχισε νὰ παρέχεις τὸ ἔλεός σου σὲ κείνους ποὺ Σὲ παραδέχονται (ὡς Θεὸ ἀληθινό). Καταξίωσέ μας, Κύριε, κατὰ τὴ διάρκεια καὶ αὐτῆς τῆς νύχτας νὰ φυλαχθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Κύριε, Θεὸ τῶν πατέρων μας, καὶ ἄς ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται τὸ ὄνομά σου αἰῶνια. Ἀμήν. Μακάρι, Κύριε, νὰ μᾶς παράσχεις τὴν εὐσπλαγχνία σου, ἀφοῦ κι ἐμεῖς σ' Ἐσένα στηρίξαμε τὶς ἐλπίδες μας. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Κύριε, δίδαξέ με τὸ θέλημά σου. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Δέσποτα, δῶσ' μου

καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα· συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἄγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀορατῶν. Καὶ εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν

σύνεση νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά Σου. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Ἄγιε, φώτισέ με μὲ τις ἐντολές Σου. Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἶναι αἰώνιο. Μὴ παραβλέψεις ἐμᾶς ποὺ εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν Σου. Σ' Ἐσένα (Τριαδικὴ Θεὴ μας) ἀρμόζει αἶνεση, σ' Ἐσένα ἀρμόζει ὕμνος, σ' Ἐσένα ἀρμόζει δόξα, στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Πιστεύω σὲ ἕνα Θεὸ ποὺ εἶναι ὁ Πατέρας μας, ποὺ κυβερνᾷ ὅλο τὸν κόσμον καὶ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, ὅλα ὅσα βλέπουμε ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲ βλέπουμε. (Πιστεύω) καὶ σὲ ἕναν καὶ μόνον Κύριο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μονογενῆς, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα Του πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶναι ὁ ἴδιος (ὁ Χριστὸς) φῶς καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ φῶς (τὸν Θεὸ Πατέρα), εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς ἀπὸ ἀληθινὸ Θεό· γεννήθηκε, δὲν δημιουργήθηκε· εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία (φύση) μὲ τὸν Πατέρα Του, καὶ δι' Αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) δημιουργήθηκαν τὰ πάντα. Γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα (κυοφορήθηκε) ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔγινε πραγματικὸς ἄνθρωπος. Σταυρώθηκε γιὰ μᾶς ἐπὶ ἡγεμονίας τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ ἀφοῦ ἔπαθε ὡς ἄνθρωπος (καὶ πέθανε), τάφηκε. Τὴν τρίτη ἡμέρα Ἀναστήθηκε, ὅπως τὸ βεβαιώνουν οἱ Γραφές, καὶ Ἀνελήφθη μὲ δόξα στοὺς οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα Του. Θὰ ἔρθει καὶ πάλι (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) μὲ δόξα πολλή γιὰ νὰ κρίνει ζῶντες καὶ νεκρούς, καὶ ἡ βασιλεία Του δὲν θὰ ἔχει τέλος. (Πιστεύω) καὶ στὸ Πνεῦμα, (ποὺ ὅπως ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι) Ἄγιο, Κύριο, ζωοποιὸ καὶ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, συμπροσκυνεῖται καὶ συνδοξάζεται μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, καὶ λάλησε μὲ τὸ στόμα τῶν Προφητῶν. (Πιστεύω) καὶ στὴν Ἐκκλησίαν, ποὺ εἶναι μία, ἁγία, καθολικὴ (ἀπευθύνεται καὶ περιλαμβάνει ὅλον τὸν κόσμον) καὶ ἀποστολικὴ (στερεώθηκε μὲ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων). Ὁμολογῶ τὴν πίστη μου στὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τὸ ὁποῖο γίνεται μία φορὰ γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν. Περιμένω μὲ προσδοκίαν τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀτέλειωτη ζωὴ (μὲ τὸν Χριστό). Ἀμήν.

Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Εἶτα ἄρχονται οἱ Χοροὶ ψάλλοντες τὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·

Χαρᾶς δοχεῖον, σοὶ πρόπει χαίρειν μόνη. Ἰωσήφ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

Ὤδη α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
- » πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι
- » Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί-
- » ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. (δις)

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἀγνὴ θεώμενος, ἐπεφώνει σοι· Χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς Προμήτορος, ἀρὰ λυθήσεται.

Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόθυμπε, τοῦ Ἄδου ἡ νέκρωσις· χαῖρε πανάμωμε, τὸ παλάτιον, τοῦ μόνου Βασιλέως· χαῖρε θρόνε πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος.

Δόξα.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη βλαστήσασα· τὸ μῆλον τὸ εὐοσμον, χαῖρε ἡ τέξασα· τὸ ὀσφράδιον, τοῦ

Θεοτοκίον.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νὰ ἐγκωμιάζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντοτε ἐγκωμιαζομένη καὶ πάναγνη καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Ἐσένα ποὺ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπ' τὰ Σεραφείμ, ποὺ χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸν Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι πραγματικὰ ἡ Θεοτόκος, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Ἐπειτα ψάλλεται ὁ Κανόνας τῆς Θεοτόκου·

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ

Ὤδη 1η.

Θ' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ θὰ γεμίσει ἀπ' τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ λόγο ἐγκωμιαστικὸ θὰ ἀπευθύνω στὴ βασίλισσα Μητέρα (τοῦ Χριστοῦ)· καὶ θὰ φανῶ ὅτι πανηγυρίζω γεμάτος ἀπὸ χαρὰ, καὶ θὰ ἀνυμνήσω γεμάτος ἀπὸ ἀγαλλίαση τὰ θαυμάσια μεγαλεῖα τῆς (2 φορές).

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας (τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται μετὰ ἀπὸ κάθε τροπάριον).

Ἀγνὴ Θεοτόκε, βλέποντας ὁ μέγας Ἀρχάγγελος (ὁ Γαβριὴλ) ὅτι εἶσαι τὸ ζωντανὸ βιβλίον τοῦ Χριστοῦ ποὺ σφραγίστηκε ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ ἐπευφημοῦσε καὶ ἔλεγε· Χαῖρε δοχεῖο τῆς χαρᾶς διὰ τοῦ ὁποίου θὰ σβήσει ἡ κατάρρα ποὺ δέχτηκε ἡ προμήτορά μας (ἡ Εὐα).

Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Ἐσὺ ποὺ ἀνόρθωσες (ἀπὸ τὴν πτώση του) τὸν Ἀδὰμ καὶ νέκρωσες τὸν Ἄδη. Χαῖρε Πάναγνη, Ἐσὺ ποὺ ἔγινες τὸ παλάτι στὸ ὁποῖο κατοίκησε (μὲ τὴν κυοφορία του) ὁ μοναδικὸς Βασιλιάς μας· χαῖρε Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πύρινος θρόνος στὸν ὁποῖο κάθισε ὁ Παντοκράτορας (Χριστὸς).

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε (Θεοτόκε) Σὺ ποὺ βλάστησες τὸ τριαντάφυλλο ποὺ δὲ μαραίνεται ποτέ (τὸν Χριστό)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸ μῆλο ποὺ μοσκοβολᾷ· ἡ εὐωδία τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὄλων·

πάντων Βασιλέως· χαῖρε
Ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσα.

Καὶ νῦν.

Ἀγνεΐας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς
ἐκ τοῦ πτώματος, ἡμῶν
ἐξανέστημεν· χαῖρε ἠδύπνοον,
κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς
εὐωδιάζον· θυμίαμα εὐοσμῶν,
μύρον πολύτιμον.

Ὡδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε,
ἡ ζῶσα καὶ
» ἄφθονος πηγὴ, θίασον
συγκροτήσαντας,
» πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν
τῇ θεΐᾳ δόξῃ
» σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.
(δις)

Στάχυν ἢ βλαστήσασα τὸν θεῖον,
ὡς χώρα ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε
ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς
χωρήσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος
ὑδατος, πηγὴ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἢ τεκοῦσα,
τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς·
χαῖρε Ἀμνὰς κυήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν
τὸν αἴροντα, κόσμου παντὸς τὰ
πταίσματα· χαῖρε θερμὸν
ἰλαστήριον.

Δόξα.

Ὅρθρος φαεινὸς χαῖρε, ἡ μόνη, τὸν
ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φωτὸς
κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος
λύσασα, καὶ τοὺς ζοφῶδεις
δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος,
διώδευσε μόνος, ἡ μοχλοῦς, καὶ
πύλας Ἄδου Δέσποινα, τῷ τόκῳ
σου συντρίψασα· χαῖρε ἡ θεΐα
εἴσοδος, τῶν σωζομένων
Πανύμνητε.

Ὡδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου

χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔγινες μητέρα χωρὶς νὰ
γνωρίσεις γάμο, ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τοῦ
κόσμου.

Καὶ τώρα...

Θησαυρὲ τῆς ἀγνεΐας, χαῖρε· μ' ἐσένα
σηκωθήκαμε ἀπὸ τὴν πτώση μας. Χαῖρε
Δέσποινα, εὐωδιαστὲ κρίνε, ποὺ εὐωδιάζεις
τοὺς πιστοὺς· (χαῖρε) θυμίαμα εὐωδιαστό,
μύρο πολύτιμο.

Ὡδὴ 3η.

Θεοτόκε, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ζωντανὴ καὶ
ἀστείρευτη πηγὴ, στερέωσε ἐκείνους ποὺ σὲ
ὑμνολογοῦν ἔχοντας συγκροτήσει θίασο
πνευματικὸ· καὶ ἀξίωσέ τους νὰ λάβουν ἔνδοξα
στεφάνια ὅταν θὰ ἔλθουν στὴ δικὴ σου οὐράνια
δόξα **(2 φορές)**.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ βλάστησες τὸ θεῖο στάχυ (τὸν
Χριστό) σὰν χωράφι ποὺ δὲν καλλιεργήθηκε
ποτέ. Χαῖρε Δέσποινα, ποὺ εἶσαι τὸ ἔμψυχο
τραπέζι στὸ ὁποῖο χώρεσε ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς·
χαῖρε πηγὴ ἀστείρευτη, ἀπ' τὴν ὁποία
ἀναβλύζει τὸ νερὸ τῆς ζωῆς.

Χαῖρε δάμαλη (μικρὴ ἀγελάδα, μτφ. ἡ παρθένος
κόρη) ποὺ γέννησες τὸ μόσχο τὸν καθαρὸ καὶ
ἀψευγάδιαστο· χαῖρε ἀμνάδα (μικρὴ προβατίνα)
ποὺ κύησες τὸν Ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ, ποὺ σηκώνει τὶς
ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
προσφέρθηκες μὲ προθυμία γιὰ τὴν ἐξιλέωσή
μας.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε φωτεινὴ αὐγὴ, ἡ ὁποία μόνη ἀνέτειλες
τὸν ἥλιο (τῆς δικαιοσύνης) τὸν Χριστὸ καὶ
ἀναδείχθηκες κατοικητήριον τοῦ (νοητοῦ)
Φωτός. Χαῖρε ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὸ (πνευματικὸ)
σκοτάδι καὶ ἐκμηδένισες ὀλοτελῶς τοὺς
σκοτεινοὺς δαίμονες.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε πύλη ἀπ' τὴν ὁποία πέρασε μονάχα ὁ
Λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐσὺ Δέσποινα, ἡ ὁποία διὰ τοῦ
Τόκου σου (τοῦ Χριστοῦ) συνέτριψες τὶς
κλειδαριές καὶ τὶς πύλες τοῦ θανάτου. Χαῖρε
πανύμνητε, ἡ θεΐα εἴσοδος ἀπ' τὴν ὁποία
περνοῦν ὅλοι ὅσοι σώζονται.

Ὡδὴ 4η.

Θεότητος,
» ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ
ὑπέρθεος,
» τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ
διέσωσε, τοὺς κραυ-
» γάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ
δυνάμει σου.

Ἐν φωναῖς ἁσμάτων πίστει, σοὶ
βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε πῖον
ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν
Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ
στάμνε, Μάννα φέρουσα, τὸ
γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν
αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε
ἄχραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ
γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι·
χαῖρε ἡ γέφυρα ὄντως, ἡ
μετάγουσα, ἐκ θανάτου, πάντας,
πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ
θεμέλιον, ἐν τῇ σῆ νηδυῖ, Ἄχραντε
ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε
κογχύλη, πορφύραν θείαν βάψασα,
ἐξ αἰμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν
Δυνάμεων.

Δόξα.

Νομοθέτην ἡ τεκοῦσα, ἀληθῶς
χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας,
πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα·
ἀκατανόητον βάθος, ὕψος
ἄρρητον, Ἀπειρόγαμε, δι' ἧς ἡμεῖς
ἐθεώθημεν.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ,
ἀχειρόπλοκον στέφανον,
ἀνυμνολογοῦμεν, Χαῖρέ σοι
Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ
φυλακτήριον πάντων καὶ
χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ
ιερὸν καταφύγιον.

Ἐδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα
δόξῃ σου·
» σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε,
ἔσχεξ ἐν μήτρᾳ

Αὐτὸς ποὺ κάθεται στὸν ἔνδοξο θρόνον τῆς
Θεότητος, ἦλθε (στὸν κόσμον) μέσα σ' ἐλαφρὸ
σύννεφο (τὴν Παναγία), ὁ Ἰησοῦς ὁ ὑψιστος
Θεός, ὁ Ὅποιος μετὰ τὴν δύναμη τῆς ἀμόλυπτης
παλάμης Του ἔσωσε (ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὸ
θάνατο) αὐτοὺς ποὺ κραυγάζουν· δόξα Χριστέ,
στὴ θεία σου δύναμη.

Μὲ ἅσματα (ὑμνοὺς) ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν
πίστη μας, σοῦ φωνάζουμε Πανύμνητε· χαῖρε
ἐσὺ ποὺ μετὰ τὴν χάρι τῶν Ἁγίων Πνεύματος
ἔγινες εὐφορο βουνό· χαῖρε ἐπτάφωτη λυχνία,
στάμνα ποὺ φέρεις μέσα σου τὸ μάννα (τὸν
Χριστό) ποὺ γλυκαίνει τὰ πνευματικὰ
αἰσθητήρια τῶν εὐσεβῶν.

Χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, ποὺ εἶσαι τὸ
ἰλαστήριον τοῦ κόσμου (τὸ μέσο διὰ τοῦ ὁποῖου
ἐξιλεωθήκαμε)· χαῖρε κλίμακα (σκάλα) ποὺ μετὰ
τὴν χάρι σου μᾶς ἀνύψωσες ὅλους ἀπὸ τὴν γῆ
στὸν οὐρανό· χαῖρε ἡ γέφυρα ποὺ πραγματικὰ
περνᾷ ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ ὅλους ὅσοι σε
ἀνυμνοῦν.

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὑψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς,
χαῖρε Ἄχραντε, ποὺ στὴν κοιλιά σου βάσταξες
χωρὶς κόπο τὸ θεμέλιο τῆς γῆς (τὸν Χριστό).
Χαῖρε κογχύλι ποὺ μετὰ τὸ αἶμα σου ἔβαψες τὴν
θεία πορφύρα (τὸ ἔνδυμα, δηλ. τὴν ἀνθρώπινη
σάρκα) ποὺ φόρεσε ὁ Βασιλεὺς τῶν δυνάμεων.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ ποὺ γέννησες πραγματικὰ
τὸ Νομοθέτη (Χριστό), ὁ ὁποῖος ἐξαλείφει
χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα τὶς ἀμαρτίες ὄλων
μας· (χαῖρε) τὸ βάθος ποὺ ἀνθρώπινο μυαλὸ
δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσει καὶ τὸ ὕψος ποὺ μετὰ
λόγια δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ· ἐσὺ ποὺ ἔγινες
ἡ αἰτία τῆς δικῆς μας θέωσης.

Καὶ τώρα...

Ἀνυμνοῦμε ἐσένα ποὺ ἐπλεξες γιὰ τὸν κόσμον
στεφάνι χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθοῦν χέρια
ἀνθρώπινα· σοῦ ἀπευθύνουμε τὸ χαῖρε,
Παρθένε, ποὺ εἶσαι τὸ ἀκλόνητο ὄχυρό μας, τὸ
χαράκωμα καὶ τὸ στήριγμα καὶ τὸ ἱερὸ
καταφύγιο.

Ἐδὴ 5η.

Ὁλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη μετὰ τὴν θεία δόξα σου·
γιατὶ ἐσὺ Παρθένε ἂν καὶ δὲ γνώρισες γάμο,

» τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βρα-
» βεύοντα.

Ὅδον ἢ κησασα, ζωῆς, χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἀμαρτίας, σώσασα κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ἰσχυς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε Ἄχραντε, τόπε ἀγιάσματος τῆς δόξης· νέκρωσις Ἄδου, νυμφῶν ὀλόφωτε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παράδεισε, τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὗ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾷ ὑποκύψαντας.

Δόξα.

Ῥωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς· ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Καὶ νῦν.

Εὐρύχωρον σκήνωμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Ἄχραντε· κόχλος ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτην, προαγαγοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε· πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγή, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ῥδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες
» ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε
» τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέν-
» τα Θεὸν δοξάζοντες. (δις)

ἀξιώθηκες νὰ κρατήσεις στὴ μήτρα σου τὸ Θεὸ πὺ ἐξουσιάζει ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ γέννησες τὸν ἄχρονο Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος χαρίζει τὴ σωτηρία σὰν βραβεῖο σ' ὄσους σὲ ἀνυμνοῦν.

Χαῖρε Πανάχραντε, ἐσὺ πὺ κυοφόρησες τὴν Ὅδὸ (τὸν Χριστό), πὺ ὀδηγεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἔσωσες τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἀμαρτίας. Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, πὺ εἶσαι λάλημα καὶ ἄκουσμα πὺ προκαλεῖ δέος· χαῖρε κατοικία τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Χαῖρε Ἄχραντε, πὺ εἶσαι ἢ ἰσχυς καὶ τὸ ὀχύρωμα τῶν ἀνθρώπων, τόπος ἅγιος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ· νέκρωση τοῦ θανάτου, ὀλόφωτο νυφικὸ δωμάτιο· χαῖρε ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· χαῖρε ἢ βοήθεια ἐκείνων πὺ μὲ πίστη σὲ ἐπικαλοῦνται.

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ πὺ χρημάτισες πύρινο ἄρμα τοῦ Λόγου, πὺ ἐγινες ἔμψυχος Παράδεισος ὅπου στὸ μέσο του ἔχει τὸ ξύλο τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο, τοῦ Ὁποίου ἢ γλυκύτητα ζωοποιεῖ αὐτοὺς πὺ μὲ πίστη τὸν γεύονται καὶ οἱ ὅποιοι προηγουμένως εἶχαν ὑποκύψει στὴ φθορά.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τὴν δικὴ σου δύναμη, σοῦ φωνάζουμε μὲ πίστη· χαῖρε ἢ πόλη τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὅλων, γιὰ τὴν ὁποία πολλὰ εἰπώθηκαν δοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα. Χαῖρε ὄρος πὺ δὲ λατομήθηκε ποτέ, χαῖρε βάθος μυστηρίου ἀμέτρητο.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε Ἄχραντε, ἐσὺ πὺ χρημάτισες ἢ εὐρύχωρη κατοικία τοῦ Θεοῦ Λόγου· χαῖρε πανθαύμαστε, ἐσὺ πὺ εἶσαι τὸ ὄστρακο ἀπ' τὸ ὁποῖο προῆλθε τὸ θεῖο μαργαριτάρι. Θεοτόκε, ἐσὺ συμφιλιώνεις μὲ τὸ Θεὸ ὅλους αὐτοὺς πὺ ἀδιάκοπα μὲ ὕμνους σὲ ἐγκωμιάζουν.

Ῥδὴ 6η.

Τὴν θεῖα αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερα ἄξια τιμῆς ἑορτὴ τῆς Θεομήτορος τελοῦντες οἱ θεόφρονες, ἐλάτε νὰ κτυπήσουμε τὰ χέρια ἀπὸ χαρὰ, δοξάζοντας τὸ Θεὸ πὺ γεννήθηκε ἀπ' αὐτήν.

Χαῖρε Πανάχραντε, γιὰτὶ ἀναδείχτηκες τὸ ἀμόλυντο νυφικὸ δωμάτιο τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε,
αἰτία τῆς τῶν πάντων θεώσεως,
χαῖρε Πανάκραντε, τῶν Προφητῶν
περιήχημα· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων
τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε,
φλογμὸν πολυθείας ἢ λύσσασα· ὅθεν
βοῶμέν σοι· Χαῖρε ὁ πόκος ὁ
ἐνδροσος, ὃν Γεδεῶν Παρθένε
προεθεάσατο.

Δόξα.

Ἴδού σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν,
λιμὴν ἡμῶν γενοῦ θαλαττεύουσι,
καὶ ὀρητήριον, ἐν τῷ πελάγει τῶν
θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων
πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Καὶ νῦν.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν
λογισμὸν τοῦ κραυγάζειν σοι·
Χαῖρε ἡ ἀφλεκτος βᾶτος, νεφέλη
ὀλόφωτε, ἢ τοὺς πιστοὺς
ἀπαύστως ἐπισκιάζουσα.

Ἡδὴ 7. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ
θεόφρονες,
» παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς
ἀπειλήν,
» ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες
ἔψαλλον·
» Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων
Κύριος, καὶ
» Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἀνυμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε
ὄχημα, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ· ἄμπελος
ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν πέπειρον,
ἢ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα,
τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν
πιστῶς σε δοξαζόντων.

Ἰατῆρα, τῶν ἀνθρώπων ἢ κυήσασα,
χαῖρε Θεόνυμφε· ἡ ράβδος ἢ
μυστική, ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἢ
ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι'
ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν
κληρονομοῦμεν.

ἔγινες ἡ αἰτία τῆς θέωσης ὄλων μας, τὸ
κήρυγμα τῶν Προφητῶν καὶ τὸ σεμνὸ στολίδι
τῶν Ἀποστόλων.

Ἀπὸ σένα ἔσταξε ἡ δροσιὰ (ὁ Χριστὸς), ἡ ὁποία
ἔσβησε τὴ φλόγα τῆς πολυθείας καὶ
εἰδωλολατρίας· γιὰ τοῦτο καὶ σοῦ φωνάζουμε
δυνατά· χαῖρε, Παρθένε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πόκος
(τὸ μαλλί) τὸν ὁποῖο μὲ θαῦμα προεῖδε ὁ
Γεδεῶν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Νά, σὲ σένα (Παναγία μας) φωνάζουμε δυνατά
τὸ χαῖρε· γίνε λιμάνι σὲ μᾶς ποὺ ταξιδεύουμε
στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς καὶ ὀρητήριον στὸ
πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ ὄλων τῶν παγίδων
τοῦ ἐχθροῦ μας (τοῦ διαβόλου).

Καὶ τώρα...

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι αἰτία χαρᾶς, γέμισε μὲ τὴ χάρη
σου τὴ σκέψη μας γιὰ νὰ σοῦ φωνάζουμε
δυνατά· χαῖρε ἀφλεκτο βᾶτος, καὶ ὀλόφωτη
νεφέλη, ποὺ ἀδιάκοπα ἐπισκιάζεις τοὺς
πιστοὺς.

Ἡδὴ 7η.

Οἱ θεόφρονες (Τρεῖς Παῖδες στὴ Βαβυλώνα) δὲ
θέλησαν νὰ λατρεύσουν τὰ κτίσματα, ἀλλὰ
λάτρευσαν μονάχα τὸν Κτίστη. Καὶ ἀφοῦ
ἀψήφισαν μὲ ἀνδρεία τὴν ἀπειλὴ τῆς φωτιᾶς,
μὲ χαρὰ ἔψαλαν· Ὑπερύμνητε Θεὸ καὶ Κύριε
τῶν Πατέρων μας εἶσαι εὐλογημένος.

Σὲ ἀνυμνοῦμε καὶ σοῦ φωνάζουμε δυνατά·
χαῖρε τὸ ὄχημα τοῦ νοητοῦ Ἡλίου (τοῦ
Χριστοῦ)· ἀληθινὴ ἄμπελος (κληματαριὰ), ἢ
ὁποία καρποφόρησε τὸ ὄριμο σταφύλι ποὺ
ἀποστάζει κρασί (τὴ ζωὴ) καὶ εὐφραίνει τὶς
ψυχὰς ἐκείνων ποὺ μὲ πίστη σὲ δοξάζουν.

Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν
Ἰατρὸ τῶν ἀνθρώπων· ποὺ εἶσαι ἢ μυστικὴ
ράβδος, ἀπὸ τὴν ὁποία βλάστησε τὸ ἀμάραντο
λουλούδι (ὁ Χριστὸς)· χαῖρε, Δέσποινα, μ'
ἐσένα γεμίζουμε ἀπὸ χαρὰ καὶ κληρονομοῦμε
τὴν αἰώνια ζωὴ.

Δέσποινα, καὶ ἢ πιὸ ρητορικὴ γλῶσσα δὲν
μπορεῖ ἐπάξια νὰ σὲ ὑμολογήσει· διότι, μὲ τὸ
νὰ γεννήσεις τὸν βασιλέα Χριστό, ὑψώθηκες
πιὸ πάνω κι ἀπὸ τὰ Σεραφεῖμ. Αὐτὸν ἰκέτευε νὰ
σώσει τώρα ἀπὸ κάθε βλάβη αὐτοὺς ποὺ μὲ

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα
Δέσποινα, ὑμνολογῆσαί σε· ὑπὲρ
γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης κηύσασα,
τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν ἰκέτευε,
πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς
πιστῶς σε προσκυνοῦντας.

Δόξα.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ
πέρατα, καὶ ἀνακράζει σοι· Χαῖρε ὁ
τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται,
Πατὴρ ὁ Λόγος Ἀγνή· ὃν ἰκέτευε,
βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου,
καταγράψαι Θεοτόκε.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου καὶ
κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν·
Κλῖνον τὸ οὖς σου, Ἀγνή, καὶ
σῶσον τοὺς θλίψεσι, βυθιζομένους
ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης
ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν Πόλιν
Θεοτόκε.

ᾠδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ
τόκος τῆς
- » Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν
τυπούμενος·
- » νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν
οἰκουμένην ἅ-
- » πασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν· Τὸν
Κύριον
- » ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντα
- » τοὺς αἰῶνας.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν
πάντα βαστάζοντα ἐβάστασας·
γάλακτι ἐξέθρεψας, νεύματι τὸν
τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
Ἀγνή, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον
ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ
μέγα Μυστήριον τοῦ τόκου σου·
Παῖδες προεικόνισαν, τοῦτο
ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς
ἱστάμενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι,
ἀκήρατε ἁγία Παρθένε· ὅθεν σε

πίστη σὲ προσκυνοῦν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Σὲ εὐφημεῖ καὶ σὲ ἐγκωμιάζει ὅλος ὁ κόσμος
ἀναφωνώντας σου· χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ εἶσαι τὸ
βιβλίον, στὸ ὁποῖο μὲ τὸ δάκτυλο (τὴν Χάρη τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος) καταγράφηκε ὁ Λόγος τοῦ
Θεοῦ Πατρός. Αὐτὸν ἰκέτευε Θεοτόκε, νὰ
καταγράψει στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς κι ἐμᾶς τοὺς
δούλους σου.

Καὶ τώρα...

Σὲ ἰκετεύομε οἱ δοῦλοι σου καὶ κλίνομε
μπροστὰ σου τὰ γόνατα τῆς καρδιάς μας.
Ἄκουσε μὲ προσοχή (τὴν ἰκεσία μας) Ἀγνή καὶ
σῶσε ὅλους ἐμᾶς ποὺ βυθιζόμαστε στὴς
θλίψεις· καὶ προφύλαξε ἀπὸ κάθε ἄλωση
ἐχθρική τὴν Πόλιν σου (ἀλλὰ καὶ κάθε πόλη)
Θεοτόκε.

ᾠδὴ 8η.

Τοὺς εὐσεβεῖς Παῖδες στὸ καμίνι ὁ τόκος τῆς
Θεοτόκου (ὁ Χριστὸς) διέσωσε (ἀπὸ τὴς
φλόγες). Καὶ τότε μὲν σὰν προτύπωση, τώρα δὲ
ἐνεργώντας φανερὰ σῶζει τὴν οἰκουμένη, τὴν
ὁποία καὶ συναθροίζει καὶ τὴν κάνει νὰ ψάλει·
Ἵμνεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ
ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Στὰ σπλάγχνα σου, Ἀγνή, δέχτηκες τὸν Λόγο
τοῦ Θεοῦ καὶ βάσταξες Αὐτὸν ποὺ βαστάζει τὰ
πάντα. Ἐθρεψες μὲ τὸ γάλα σου Αὐτὸν ποὺ μ'
ἔνα νεῦμα Του τρέφει ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη,
πρὸς τὸν Ὅποιο ψάλλομε· Ἵμνεῖτε τὸν Κύριο
ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ'
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Μωσῆς ἀντιλήφθηκε μπροστὰ στὴ
φλεγόμενη βάτο τὸ μεγάλο μυστήριον τοῦ τόκου
σου. Καὶ οἱ (Τρεῖς) Παῖδες προεικόνισαν τὸ
μυστήριον αὐτό, βρισκόμενοι στὸ μέσο τῆς
φωτιάς τῆς καμίνου καὶ μὴ καιόμενοι,
πανάχραντε ἁγία Παρθένε. Γι' αὐτὸ σὲ
ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐμεῖς ποὺ πρὶν γυμνωθήκαμε ἐξαιτίας τῆς
ἀπάτης τοῦ διαβόλου, τώρα μὲ τὴν κυοφορία
σου, ντυθήκαμε τὴν στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Καὶ
ὅσοι καθόμασταν στὸ σκοτάδι τῶν
παραπτωμάτων μας, εἶδαμε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ,
Κόρη, ποὺ ἔγινες κατοικητήριο τοῦ φωτός. Γι'
αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ὕμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ πρῶν ἀπάτη γυμνωθέντες,
στολὴν ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ
κυφορίᾳ σου· καὶ οἱ καθεζόμενοι,
ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς
κατωπεύσαμεν, φωτὸς
κατοικητήριον Κόρη· ὅθεν σε
ὕμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Δόξα.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιῶνται·
ζωὴν γὰρ τὴν ἐνυπόστατον
ἐκύησας· εὐλαλοὶ οἱ ἄλαλοι, πρῶν
χρηματίζοντες, λεπροί,
ἀποκαθαίρονται, νόσοι διώκονται,
πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη,
ἤττηνται Παρθένε, βροτῶν ἡ
σωτηρία.

Καὶ νῦν.

Ἡ κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς
ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις
Παντευλόγητε, σκέπη καὶ
κραταίωμα, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα
τῶν μελωδούντων Ἀγνή· Τὸν
Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

ᾠδὴ θ' . Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ
πνεύματι,
» λαμπαδουχούμενος·
πανηγυρίζετω δέ, ἄλλων
» Νῶν φύσις γεραίρουσα, τὴν
ἱεράν πανήγυ-
» ριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω·
Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἄγνή
ἀειπάρθενε.

Ἵνα σοι πιστοί, τὸ Χαῖρε
κραυγάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς
χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς
αἰδίου, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ,
βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης
ἄλλης πληγῆς, διὰ πλήθος, Κόρη
παραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς
ἀμαρτάνουσι.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Οἱ νεκροὶ ψυχικὰ ἄνθρωποι παίρνουν καὶ πάλι
μὲ τὴ μεσιτεία σου ζωὴ, γιὰ τὴ γέννησες τὴν
πραγματικὴ Ζωή, ποὺ εἶναι Πρόσωπο (τὸν
Χριστό). Κι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν ἔχασαν (μὲ τὴν
ἀμαρτία) τὴ λαλιά τους, γίνονται
ὀμιλητικότεροι. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονται, οἱ
ἀρρώστιες διαλύονται, τὰ πλήθη τῶν ἐναερίων
πνευμάτων (τῶν δαιμόνων) νικοῦνται. Κι ὅλα
αὐτὰ γίνονται μὲ σένα Παρθένε, ποὺ εἶσαι ἡ
σωτηρία τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε, ἐσὺ ἡ εὐλογημένη σὲ ὅλα, ποὺ γέννησες
τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου (τὸν Χριστό)· διὰ σοῦ
ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὰ οὐράνια. Ἐσὺ εἶσαι
Ἀγνή ἡ σκέπη καὶ τὸ στερέωμα, τὸ τεῖχος καὶ τὸ
φρούριο ὅλων ὅσοι ψάλλουν· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο
ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σὲ
ὅλους τοὺς αἰῶνες.

ᾠδὴ 9η.

Κάθε θνητὸς ἄς σκιρτήσει ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ κι
ἄς φωτιστεῖ σὰν λαμπάδα τὸ πνεῦμα του· ἄς
πανηγυρίσει καὶ ἡ νοερὴ φύση τῶν ἄλλων
πνευματικῶν Δυνάμεων, ἀνυμνώντας τὴν ἱερὴ
πανήγυρη τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς
φωνάξει δυνατὰ· χαῖρε Θεοτόκε, σὺ ποὺ εἶσαι
ἄξια κάθε μακαρισμοῦ, ἄγνή, ἀειπάρθενε.

Γιὰ νὰ μπορούμε ἐμεῖς οἱ πιστοί, ποὺ γίναμε μ'
Ἐσένα μέτοχοι τῆς αἰώνιας χαρᾶς, νὰ σοῦ
φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε, σῶσε μας, Κόρη,
ἀπὸ κάθε πειρασμό, ἀπὸ βαρβαρικὴ ἐπιδρομὴ
καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη συμφορὰ ποὺ ἔρχεται (σὲ
μᾶς) τοὺς ἀμαρτωλοὺς θνητοὺς ἐξαιτίας τῶν
πολλῶν (μας) παραπτωμάτων.

Φάνηκες σὲ μᾶς φωτισμὸς καὶ στερέωσή μας·
γι' αὐτὸ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε ἄστρο
ποὺ δὲν δύεις ποτὲ καὶ φέρνεις στὸν κόσμο τὸν
μεγάλο Ἥλιο. Χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ ποὺ ἀνοιξες τὴν
κλεισμένη Ἐδέμ (τὸν παράδεισο)· χαῖρε σὺ
πύρινη στήλη ποὺ ὀδηγεῖς στὴν ἄνω ζωὴ τὸ
ἀνθρώπινο γένος.

Ἄς σταθοῦμε εὐλαβικὰ στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ μας
(στὸ Ναό) κι ἄς φωνάξουμε δυνατὰ· χαῖρε
Δέσποινα τοῦ κόσμου· χαῖρε Μαρία, Κυρία
ὅλων μας· χαῖρε ἡ μόνη ἀμόλυπτη καὶ ἐνάρετη
μεταξὺ τῶν γυναικῶν· χαῖρε σκεῦος ποὺ

Ἦφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ
βεβαίωσις· ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε
ἄστρον ἄδυτον, εἰσάγον κόσμῳ
τὸν μέγαν Ἥλιον· χαῖρε Ἐδὲμ
ἀνοιξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή·
χαῖρε στῦλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς
τὴν ἄνω ζώην, τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ
ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε
κόσμου Δέσποινα· χαῖρε Μαρία,
Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε ἡ μόνη
ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε
σκεῦος, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ
κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Δόξα.

Ἡ περιστέρα, ἡ τὸν ἐλεήμονα
ἀποκυήσασα, χαῖρε Ἀειπάρθενε·
Ὅσιων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα,
τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα· χαῖρε
ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θεῖον
ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν
πιστῶν τὸ διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας
σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας
παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων
ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς
ἀσπόρως σε κυφορήσασαν, διὰ
μέγα, ἔλεος θελήσαντα,
μορφωθῆναι Χριστὲ τὸ ἀλλότριον.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον δίχορον ἀργῶς.

Ἦχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον.

Τῆ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ
νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν
εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου
Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος
ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων
ἐλευθέρωσον,
Ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη
ἀνύμφευτε.

δέχτηκες μέσα σου τὸ ἀνεξάντλητο μύρο (τὸν
Χριστό), ποὺ ἄδειασε ὀλόκληρο ἐπάνω σου.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Ἀειπάρθενε, ἐσὺ εἶσαι τὸ περιστέρι ποὺ
γέννησε τὸν Ἐλεήμονα Θεό· ἐσὺ εἶσαι τὸ
καύχημα ὄλων τῶν ὀσίων καὶ τὸ στεφάνωμα
τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως (τῶν μαρτύρων).
Χαῖρε τὸ κόσμημα ὄλων τῶν δικαίων καὶ ἡ
σωτηρία γιὰ μᾶς τοὺς πιστούς.

Καὶ τώρα...

Λυπήσου, Θεέ μας, τὴν κληρονομία σου (ὄλους
ἐμᾶς ποὺ ἐλπίζουμε σ' Ἐσένα), παραβλέποντας
τώρα ὅλες τὶς ἀμαρτίες μας κι ἔχοντας
μεσίτρια νὰ σὲ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ ἐκείνη ποὺ
χωρὶς ἀνθρώπινη σπορὰ σὲ κυφορήσε στὴ γῆ,
ὅταν θέλησες ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαγχνία νὰ
λάβεις τὴν ξένη πρὸς τὴ θεία σου φύση
ἀνθρώπινη μορφή.

Ἐπειτα ψάλλεται τὸ Κοντάκιο κι ἀπὸ τοὺς δύο
χοροὺς τῶν ψαλτῶν σὲ μέλος ἀργό.

Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀποδίδει ἡ
Πόλη σου τὴ νίκη καὶ σοῦ ἐκφράζει Θεοτόκε τὶς
θερμὲς εὐχαριστίες ποὺ λυτρώθηκε ἀπὸ τὶς
συμφορές. Ἀλλὰ ἐσύ, ποὺ ἡ δύναμή σου εἶναι
ἀκατανίκητη, σῶσε με κι ἐμένα ἀπὸ κάθε
εἶδους κινδύνων γιὰ νὰ σοῦ φωνάζω δυνατὰ·
χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος εἰς τὸν σωλέα
πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου,
ἀπαγγέλλει ἐμμελῶς τὴν Α΄ Στάσιν
τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν
ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό,
Χαῖρε (ἐκ γ΄)· καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ
φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν
Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἵστατο
κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει·
χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείπει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ
ἀνάκλησις· χαῖρε, τῶν δακρύων
τῆς Εὕας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον
ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς· χαῖρε,
βάθος δυσθεώρητον, καὶ Ἀγγέλων
ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως
καθέδρα· χαῖρε, ὅτι βαστάζεις τὸν
βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον·
χαῖρε, γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις·
χαῖρε, δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ
Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἐαυτὴν ἐν
ἀγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ
θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς
φωνῆς, δυσπαράδεκτόν μου τῇ
ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ
συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις;
κράζων· Ἀλληλούϊα.

Γινώσιν ἄγνωστον γινῶναι, ἡ
Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς
τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων
ἀγνῶν Υἱόν, πῶς ἐστὶ τεχθῆναι
δυνατόν; λέξον μοι. Πρὸς ἣν
ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλὴν
κραυγάζων οὕτω·

Στὴ συνέχεια ὁ Ἱερέας ἀπαγγέλλει μὲ μέλος τὴν
πρῶτη Στάση τῶν Χαιρετισμῶν·

ΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος ποὺ ἦταν πρῶτος μεταξὺ τῶν
ἀγγέλων, στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ πεῖ στὴ
Θεοτόκο τὸ χαῖρε (3 φορές)· καὶ μὲ τὴν
ἀσώματή του φωνή, βλέποντάς σε Κύριε νὰ
παίρνεις σῶμα (νὰ γίνεσαι ἄνθρωπος),
ἐκπλησσόταν καὶ στεκόταν φωνάζοντας πρὸς
αὐτὴν αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία θὰ λάμπει ἡ χαρὰ·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ γιὰ χάρι σου θὰ σβῆσει ἡ
κατάρρα.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔκανες νὰ σηκωθεῖ ὁ πεσμένος
Ἀδὰμ· χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ λύτρωση τῶν
δακρύων τῆς Εὕας.

Χαῖρε ὕψος στὸ ὁποῖο δύσκολα μποροῦν νὰ
φθάσουν οἱ ἀνθρώπινοι λογισμοί· χαῖρε βάθος
ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ κατοπτεύσουν καὶ Ἀγγέλων
ὀφθαλμοί.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔγινες ὁ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ
(Χριστοῦ)· χαῖρε γιὰτὶ βαστάζεις (στὴν ἀγκάλη
σου) Ἐκεῖνον ποὺ βαστάζει τὰ πάντα.

Χαῖρε ἀστέρι ποὺ προμηνύεις τὸν Ἥλιο, χαῖρε
κοιλία τῆς θεϊκῆς (τοῦ Λόγου) σαρκώσεως.

Χαῖρε ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται καινούρια ἡ
κτίσις· χαῖρε ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται βρέφος ὁ
Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Γνωρίζοντας τὴν ἀγνότητά της ἡ Παναγία
λέγει στὸν Γαβριὴλ μὲ θάρρος· Ὅσα παράδοξα
ἀκούω ἀπὸ τὴ φωνή σου, εἶναι δύσκολο νὰ τὰ
δεχτῶ στὴν ψυχὴ μου· πῶς μοῦ ἀναγγέλλεις
κύηση, ἀφοῦ δὲν προηγήθηκε σύλληψη ἀπὸ
ἀνθρώπινη σπορά; Κι ὅμως ἐσὺ τὸ λέγεις καὶ
φωνάζεις δυνατὰ, Ἀλληλούϊα (αἰνεῖτε τὸν Θεό).

Θέλοντας ἡ Παρθένος νὰ γνωρίσει τὸ ἄγνωστο
αὐτὸ μυστήριον, εἶπε δυνατὰ πρὸς τὸν
λειτουργὸ Ἄγγελο· πές μου, ἀπὸ σῶμα ἀγνὸ
(παρθενικὸ) πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθεῖ
γιός; Κι ἐκεῖνος τότε εἶπε πρὸς αὐτὴ μὲ φόβον,
φωνάζοντας αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γνωρίζεις τὴν ἀπόρρητη βουλή

Χαῖρε, βουλής ἀπορρήτου μύστις·
χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ
προοίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων
αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλίμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς
κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε, γέφυρα
μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς
Οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων
πολυθρύλητον θαῦμα· χαῖρε, τὸ
τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον
τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀρρήτως
γεννήσασα· χαῖρε, τὸ πῶς, μηδένα
διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα
γνώσιν· χαῖρε, πιστῶν
καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε
τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ
Ἀπειρογάμῳ· καὶ τὴν εὐκαρπον
ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν
ἡδὺν ἅπασιν, τοῖς θέλουσι θερίζειν
σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·
Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν
μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν
Ἐλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης
εὐθύς, ἐπιγνὸν τὸν ταύτης
ἀσπασμόν, ἔχαιρε! καὶ ἄλμασιν ὡς
ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κλήμα·
χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα
φιλόανθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν
τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

Χαῖρε, ἄρουρα βλαστώνουσα
εὐφορίαν οἰκτιρμῶν· χαῖρε,
τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν
ίλασμων.

Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς

τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐσὺ πὸ ἐῖσαι ἢ πίστη ἐκείνων
πὸ προσεγγίζονται μὲ τὴ σιγή.

Χαῖρε ἐσὺ, ἡ ἀρχὴ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ.
Χαῖρε ἐσὺ πὸ ἀποτελεῖς τὸ κεφάλαιο στὸ
ὄποιο στηρίζονται τὰ δόγματά Του.

Χαῖρε σκάλα ἐπουράνια μὲ τὴν ὁποία κατέβηκε
ὁ Θεός· χαῖρε γέφυρα πὸ μεταφέρεις αὐτοὺς
πὸ ἔναι στὴ γῆ, στὸν οὐρανό.

Χαῖρε, τὸ πολυθρύλητο θαῦμα τῶν Ἀγγέλων,
χαῖρε τὸ πολυθρήνητο τραῦμα τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε ἐσὺ πὸ γέννησες μὲ τρόπο ἀνέκφραστο
τὸ φῶς· χαῖρε ἐσὺ πὸ σε κανέναν δὲν δίδαξες
τὸ πῶς.

Χαῖρε ἐσὺ πὸ ξεπερνᾷς τὴ γνώση τῶν σοφῶν·
χαῖρε ἐσὺ πὸ διαφωτίζεις τὴ διάνοια τῶν
πιστῶν.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμη τοῦ Ὑψίστου τότε ἐπισκίασε ἐκείνη
πὸ δὲ γνώρισε γάμο, ὥστε νὰ συλλάβει· καὶ
τὴν εὐκαρπὴ τῆς κοιλιᾶ τὴν κατέστησε χωράφι
εὐχάριστο γιὰ ὅσους θέλουν νὰ θερίσουν (νὰ
βροῦν) τὴ σωτηρία τους καὶ οἱ ὅποιοι ψάλλουν
αὐτὰ τὰ λόγια, Ἀλληλούϊα.

Ἐχουσα ἡ Παρθένος μὲς στὴ μήτρα τῆς τὸν
Θεό, ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ. Τὸ βρέφος
ἐκείνης (ὁ Ἰωάννης) μόλις κατάλαβε τὸν
χαιρετισμό τῆς σκίρτησε ἀπὸ χαρᾶ· καὶ μὲ
σκιρτήματα ἀντὶ γιὰ ὕμνους, φώναζε δυνατὰ
πρὸς τὴ Θεοτόκο·

Χαῖρε κλήμα πὸ πρόβαλες τὸν ἀμάραντο
βλαστό· χαῖρε κτήμα πὸ πρόσφερες τὸν
ἄφθαρτο καρπό.

Χαῖρε ἐσὺ πὸ γεώργησες τὸν φιλόανθρωπο
γεωργό· χαῖρε ἐσὺ πὸ φύτρωσες τὸν φυτουργό
τῆς ζωῆς (τὸ Χριστό).

Χαῖρε γῆ πὸ βλαστάνεις ἄφθονη εὐσπλαγχνία·
χαῖρε τραπέζι πὸ βαστάζεις πλούσιο τὸ ἔλεος.

Χαῖρε γιὰτὶ κάνεις νὰ ἀνθίσει λιβάδι
πνευματικῆς ἀπόλαυσης· χαῖρε γιὰτὶ
ἐτοιμάζεις λιμάνι (σωτηρίας) γιὰ τὶς ψυχές.

Χαῖρε, ἐσὺ πὸ ἐῖσαι θυμίαμα μεσιτείας δεκτὸ
ἀπὸ τὸν Θεό, χαῖρε, ἐσὺ τοῦ κόσμου ὅλου ὁ
ἐξιλασμός.

ἀναθάλλεις· χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν
ψυχῶν ἐτοιμάζεις.

Χαῖρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα·
χαῖρε, παντὸς τοῦ κόσμου
ἐξίλασμα.

Χαῖρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία·
χαῖρε, θνητῶν πρὸς Θεὸν
παρρησία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν
ἀμφιβόλων, ὁ σώφρων Ἰωσήφ
ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμόν σε
θεωρῶν, καὶ κλεψίγαμον ὑπονοῶν
Ἄμεμπτε· μαθὼν δέ σου τὴν
σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου,
ἔφη· Ἀλληλούϊα.

Εἶτα οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ, τό· Τῆ
Ἵπερμάχῳ... (σύντομον).
Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία
Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα.
Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ
ἐστιν ἡ βασιλεία...

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν. **Καὶ**
ἀναγινώσκει τὸ Κοντάκιον τῆς
ἡμέρας, ἦτοι τὸ τοῦ ἁγίου
Θεοδώρου.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα,
ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς
ἐναντίας δυνάμεις κατεπάτησας,
Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ,
ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Κύριε, ἐλέησον (μ') **καὶ τὴν Εὐχήν**
ταύτην·

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ,
ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς
προσκυνούμενος, καὶ δοξαζόμενος
Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ
πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ
τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς
ἀμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας
καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς
ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων
ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι
καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς
ἐντεύξεις, καὶ ἴθυνον τὴν ζωὴν
ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου· τὰς

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ἀγαθὴ εὐδοκία (εὐνοία)
τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, χαῖρε ἐσὺ ἡ
παρρησία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Θεό.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἐχοντας μέσα του ζάλη ἀπὸ λογισμοὺς
ἀμφιβολίας, ὁ δίκαιος Ἰωσήφ ταράχτηκε, κι ἐνῶ
σὲ θεωροῦσε ἄγαμη (Παρθένο), τώρα σὲ
ὑποπευόταν γιὰ παράνομες σχέσεις, Ἄμεμπτε·
Σὰν πληροφορήθηκε ὅμως ὅτι ἡ σύλληψη
προερχόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, φώναξε
Ἀλληλούϊα.

Ἐπειτα ψάλλεται καὶ πάλι τὸ τροπάριο Τῆ
Ἵπερμάχῳ Στρατηγῷ... (σύντομο). Καὶ ἀμέσως
τὸ Τρισάγιο· Ἅγιος ὁ Θεός... Δόξα Πατρί. Καὶ
νῦν. Παναγία Τριάς... Κύριε, ἐλέησον (3 φορές).
Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι σοῦ
ἐστιν...

Ὁ Ἀναγνώστης· Ἀμήν. **Καὶ διαβάζει τὸ Κοντάκιον**
τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

Ἀφοῦ ἔβαλες μὲς στὴν καρδιά σου σὰν θώρακα
τὴν πίστη σου στὸ Χριστό, κατενίκησες τὶς
ἐχθρικές (δαιμονικές) δυνάμεις, πολὺαθλε (ἅγιε
Θεόδωρε), καὶ σὰν ἀνίκητος στεφανώθηκες
αἰώνια μὲ οὐράνιο στεφάνι.

Κύριε, ἐλέησέ μας (40 φορές), καὶ τὴν ἐπόμενη
Εὐχή·

Χριστὲ ὁ Θεός μας, Ἐσὺ ποὺ σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ
κάθε στιγμή προσκυνεῖσαι καὶ δοξάζεσαι στὸν
οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ· ποὺ εἶσαι μακρόθυμος,
πολυέλεος καὶ πολυεύσπλαγχνος· ποὺ ἀγαπᾷς
τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐλεεῖς τοὺς ἀμαρτωλοὺς·
ποὺ μὲ τὴν ὑπόσχεση τῶν ἀγαθῶν τῆς
μέλλουσας βασιλείας Σου προσκαλεῖς ὅλους
τοὺς ἀνθρώπους (στὴ μετάνοια καὶ) στὴ
σωτηρία, Ἐσὺ ὁ ἴδιος, Κύριέ μας, δέξου καὶ τὶς
δικές μας προσευχὲς ποὺ αὐτὴ τὴν ὥρα Σοῦ
ἀπευθύνουμε καὶ κατεύθυνε τὴ ζωὴ μας ὥστε
νὰ εἶναι σύμφωνη πρὸς τὶς ἐντολές Σου. Ἁγίασε
τὶς ψυχές μας, ἐξάγνισε τὰ σώματά μας,
διόρθωσε τοὺς λογισμοὺς μας, καθάρισε τὶς
σκέψεις μας, καὶ φύλαξέ μας ἀπὸ κάθε θλίψη,
κακὸ καὶ ὀδύνη. Περιφρούρησέ μας μὲ τοὺς
ἀγίους σου Ἀγγέλους, ὥστε διαφυλαγμένοι καὶ
καθοδηγούμενοι μὲ τὴν προστασία τους νὰ
φτάσουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν
ἐπίγνωση τῆς ἀπόσιτης δόξας Σου· γιατί
εἶσαι Εὐλόγημένος στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες.

ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἄγνισον, τοὺς λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα, τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ ὀδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς· Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Ὁ Ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησον (γ'). Καὶ σῶσον ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.
(Παύλου Μοναχοῦ, Μονῆς
Εὐεργέτιδος)

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τῇ παραδόξῳ σου κυήσει, ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανίοις συνάψασα, ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπίς, καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια, ἡ ἐτοιμὴ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὅλον ἑμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν

Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές). Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν.

Ἐσένα ποὺ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφείμ, ποὺ χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸ Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι πράγματι ἡ Θεοτόκος, Ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Ἱερέας· Ὁ Θεὸς ἅς μᾶς σπλαγχνιστεῖ καὶ ἅς μᾶς εὐλογήσει. Ἄς φανερώσει τὸ πρόσωπό του σὲ μᾶς κι ἅς μᾶς ἐλεήσει.

Ὁ Ἀναγνώστης· Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές)· καὶ σῶσε μας Παναγία Παρθένε.

Εὐχὴ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἄμωμη, ἀμόλυντη, ἀδιάφθορη, ἄχραντη, ἀγνή Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ καὶ Δέσποινα. Ἐσὺ ποὺ μὲ τὴν ὑπέρλογο γέννα σου ἔνωσες τὸ Θεὸ Λόγο μὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ ἐπανασύνδεσες καὶ ὕψωσες τὴν πεσμένη ἀνθρώπινη φύση μας μὲ τὸν οὐράνιο κόσμον. Ἐσύ, ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων καὶ ἡ βοήθεια ἐκείνων ποὺ πολεμοῦνται (ἀπ' τοὺς δαίμονες), ἡ πάντα πρόθυμη στὴν προστασία ὅσων προστρέχουν σὲ σένα, ποὺ εἶσαι τὸ καταφύγιο ὅλων τῶν χριστιανῶν· μὴ μὲ περιφρονήσεις τὸν ἁμαρτωλό, τὸν ἀκάθαρτο, ποὺ ἐξαχρείωσα τὴν ὑπαρξή μου μὲ αἰσχροὺς λογισμοὺς, λόγια καὶ πράξεις, καὶ ὑποδουλώθηκα ἐξαιτίας τῆς πνευματικῆς ἀμέλειας στὶς ἡδονὲς τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἀλλὰ ἐσύ, ὡς Μητέρα τοῦ Φιλάνθρωπου Θεοῦ μας, σπλαγχνίσου με δείχνοντας καὶ σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλό καὶ ἄσωτο τῆ φιλανθρωπία σου, καὶ δέξου τὴ δέηση ποὺ σοῦ προσφέρουν τὰ ἀκάθαρτα χεῖλή μου· καὶ χρησιμοποιώντας τὴ μητρικὴ σου παρρησία ἰκέτευσε θερμὰ τὸν Υἱό σου καὶ Δεσπότη μας, ν' ἀνοίξει καὶ σὲ μένα τὴ φιλάνθρωπη ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης Του· καὶ ἀφοῦ μοῦ συγχωρέσει τὶς ἀναρίθμητες ἁμαρτίες μου, νὰ μὲ ὀδηγήσει στὴ μετάνοια καὶ νὰ μὲ ἀναδείξει πιστὸ ἐργάτη τῶν ἐντολῶν Του. Καὶ νὰ εἶσαι, Παναγία μου, πάντοτε κοντὰ μου, ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ σπλαγχνικὴ, στὴν παρούσα ζωὴ ἰσχυρὴ προστασία καὶ βοήθειά μου, ἀποκρούοντας ὡς τεῖχος τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν (τῶν δαιμόνων) καὶ καθοδηγώντας με στὴ σωτηρία· καὶ ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, νὰ

τοῦ βίου ῥαθυμία γνώμης, δοῦλον γενόμενον. Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιλανθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἀμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέησιν, καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παρῥησία χρωμένη, δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξη κάμοι τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καί, παριδῶν μου τὰ ἀναρίθμητα πταίσματα, ἐπιστρέψη με πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξει με. Καὶ πάρεσό μοι αἰεὶ ὡς ἐλεήμων, καὶ συμπαθής, καὶ φιλάγαθος, ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ, θερμὴ προστατίς καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτεριχίζουσα, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινά μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως· χάριτι καὶ φιλανθρωπία, τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.
(Ἀντιόχου Μοναχοῦ, τοῦ Πανδέκτου)

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιοῦσιν, ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ

περιφρουρεῖς τὴν ἄθλια ψυχὴ μου καὶ νὰ ἀποδιώκεις μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὰ σκοτεινὰ πρόσωπα τῶν πονηρῶν δαιμόνων. Καὶ κατὰ τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς κρίσεως νὰ μὲ ἀπαλλάξεις ἀπὸ τὴν καταδίκη τῆς αἰωνίας κολάσεως καὶ νὰ μὲ ἀξιώσεις νὰ κληρονομήσω καὶ συμμετάσχω στὴν ἀνέκφραστη δόξα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας. Αὐτῆς τῆς δόξας μακάρι κι ἐγὼ νὰ γίνω κληρονόμος μὲ τὴ μεσιτεία καὶ τὴ βοήθειά σου Δέσποινα· ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση, καθὼς καὶ στὸν ἄναρχο Πατέρα Του καὶ στὸ Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα Του, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμὴ καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Εὐχὴ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Καὶ δῶσε μας, Κύριε, τώρα ποὺ πρόκειται νὰ κοιμηθοῦμε, ἀνάπαυση στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ μας· καὶ διαφύλαξέ μας ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ὕπνο τῆς ἀμαρτίας κι ἀπὸ κάθε σκοτεινὴ καὶ νυκτερινὴ ἡδονὴ ποὺ διεγείρει τὰ πάθη μας. Παῦσε τίς ὀρμές τῶν παθῶν, σβῆσε τὰ πύρινα βέλη (τοὺς πειρασμοὺς) ποὺ τοξεύει μὲ δολιότητα ἐναντίον μας ὁ πονηρός. Κατάστειλε τίς σαρκικὲς ὀρμές μας καὶ ἀποκοίμησε κάθε γήινη καὶ ὑλικὴ (μάταιη) ἐπιθυμία μας. Δώρισέ μας, Θεέ μας, ἄγρυπνο νοῦ, καθαρὸ λογισμό, καρδιὰ προσεκτικὴ, ὕπνο ἐλαφρό, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε δαιμονικὴ φαντασία. Μὲ προθυμία νὰ σηκωθοῦμε ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς, στηριγμένοι στὶς ἐντολές Σου καὶ ἔχοντας σταθερὴ μέσα μας τὴν ἐνθύμηση τῶν προσταγμάτων Σου. Χάρισέ μας τὴν ὀλοπρόθυμη διάθεση τῆς ὀλονύχτιας δοξολογίας Σου, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε καὶ εὐλογοῦμε καὶ δοξάζουμε τὸ ἀξιότιμο καὶ μεγαλόπρεπο ὄνομά Σου, τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμὴ καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Καὶ τὰ ἐπόμενα τροπάρια·

Ἐπὲνδοξη, Λειπάρθενη, εὐλογημένη Θεοτόκε μετάφερε τὴν προσευχὴν μας στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας καὶ ζήτησέ Του νὰ σώσει μὲ τίς δικές σου πρεσβεῖες τίς ψυχές μας.

Ἡ ἐλπίδα μου εἶναι ὁ Πατέρας, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη (προστασία) μου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Δόξα σ' Ἐσένα Πανάγιε Τριαδικὲ Θεέ μας.

τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἠδυπαθείας. Παῦσον τὰς ὀρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις καταστείλον, καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμησον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σῶφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἐλαφρόν, καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, καὶ τὴν μνήμην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ πάλιν.

Ἵπερ ἐνδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησαι, ἵνα σῶση διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου).

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Τὴν Παρασκευὴ τῆς Α' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν ἀναγιγνώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Παννυχίδος (Ἰωάν. 15, 1-7).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ

Ἔσθ' ὅλη τὴν ἐλπίδα μου σ' ἔσένα ἐμπιστεύομαι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴν σκέπη (προστασία) σου.

Τὴν Παρασκευὴ τῆς 1ης Ἑβδομάδας τῆς Μεγ. Σαρακοστῆς διαβάζεται ἀπὸ τὸν Ἱερέα τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Παννυχίδος.

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς Του· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ κληματαριὰ καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ γεωργός. Ὅποιο κλῆμα, ποὺ βρίσκεται σὲ μένα, δὲν καρποφορεῖ, τὸ κόβει, καὶ κάθε κλῆμα καρποφόρο τὸ καθαρίζει, γιὰ νὰ φέρει περισσότερο καρπὸ. Ἦδη ἐσεῖς εἶστε καθαροί, ἔνεκα τοῦ λόγου τὸν ὁποῖο σᾶς κήρυξα. Μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου καὶ θὰ εἶμαι κι Ἐγὼ μαζί σας. Καθὼς τὸ κλῆμα δὲν μπορεῖ νὰ φέρει καρπὸ μόνο του, ἐὰν δὲν μένει στὸ ἄμπέλι, ἔτσι οὔτε ἐσεῖς, ἐὰν δὲν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄμπέλι, ἐσεῖς τὰ κλήματα. Ἐκεῖνος ποὺ μένει ἐνωμένος μ' Ἐμένα, ὅπως κι Ἐγὼ μ' ἐκεῖνον, αὐτὸς φέρει πολὺ καρπὸ, γιὰτι χωρὶς Ἐμένα δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε. Ὅποιος δὲ μένει ἐνωμένος μ' Ἐμένα πετιέται ἔξω, ὅπως τὸ κλῆμα, καὶ ξεραίνεται καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴ φωτιά καὶ καίγονται. Ἐὰν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα, καὶ τὰ λόγια μου μένουν μέσα σας, ζητήστε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ γίνει σ' ἐσᾶς.

Καὶ ὁ Ἱερέας ἀμέσως κάνει τὴν Απόλυση.

Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μας, ποὺ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σ' Ἐσένα. Χριστέ, ἀληθινὸ Θεέ μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς πανάχραντης καὶ πανάμωμης ἁγίας Μητέρας Σου· (μὲ τὶς πρεσβεῖες) τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ ξακουστῶν ἀποστόλων· τῶν ἐνδόξως θριαμβευσάντων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων μας· τοῦ ἁγίου... (τοῦ Ναοῦ)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων προγόνων (τοῦ Κυρίου) Ἰωακείμ καὶ Ἄννας· τοῦ ἁγίου... (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποῖου ἐορτάζουμε τὴ μνήμη, καὶ (μὲ τὶς πρεσβεῖες) ὄλων σου τῶν ἁγίων, ἃς μᾶς ἐλέησεις κι ἃς σώσεις τὶς ψυχές μας, γιὰτι εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμονας Θεός. Ἀμήν.

μη φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτό, καὶ
πάν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει
αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ.
Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν
λόγον, ὃν λελάληκα ὑμῖν. Μείνατε
ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ
κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν
ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ
ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ
ἐν ἐμοὶ μείνητε. Ἐγὼ εἶμι ἡ
ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ
μένων ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν αὐτῷ,
οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι
χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν
οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί,
ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ
ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτά,
καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.
Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ
ρήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν
θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται
ὑμῖν.

Ὁ Ἱερεὺς ἀμέσως τὴν Ἀπόλυσιν·

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν,
δόξα σοι. Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς
ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς
παναχράντου καὶ παναμώμου
ἀγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἀγίων
ἐνδόξων καὶ πανευφήμων
Ἀποστόλων, (τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ
καὶ τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον
ἐορτάζονται), καὶ πάντων τῶν
Ἁγίων, ἐλέησαι καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς
ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ
ἐλεήμων Θεός. Ἀμήν.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς λέγει
(ἀποκρινομένων ἡμῶν τό· Κύριε,
ἐλέησον, συνεχῶς).

Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ
κόσμου.

Ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων
Χριστιανῶν.

Ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν
(δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ
ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους
πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν

Καὶ συνεχίζει ὁ Ἱερεὺς ἐνῶ ἐμεῖς λέμε συνεχῶς
τὸ Κύριε, ἐλέησέ μας.

Ἄς προσευχηθοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

Γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας (...) κι ὅλη τὴν
ἀδελφότητά μας ποὺ εἶναι ἐνωμένη με τὴν ἴδια
πίστη στὸ Χριστό.

Γιὰ τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας καὶ γιὰ τὶς ἀρχὲς καὶ
ἐξουσίες ποὺ τὸ διοικοῦν.

Γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλόχριστου
στρατοῦ μας.

αὐτῷ.

Ἵπὲρ εὐοδώσεως καὶ ἐνισχύσεως
τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ.

Ἵπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων
καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἵπὲρ τῶν διακονούντων καὶ
διακονησάντων ἡμῖν.

Ἵπὲρ τῶν μισούντων καὶ
ἀγαπώντων ἡμᾶς.

Ἵπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς
ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἵπὲρ ἀναρρύσεως τῶν
αἰχμαλώτων.

Ἵπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς
πλεόντων.

Ἵπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις
κατακειμένων.

Εὐξώμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν
καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν
Ὁρθοδόξων.

Μακαρίσωμεν τοὺς εὐσεβεῖς
ἄρχοντας, τοὺς ὀρθοδόξους
Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορας τῆς
ἀγίας Ἐκκλησίας ταύτης, τοὺς
γονεῖς ἡμῶν καὶ διδασκάλους καὶ
πάντας τοὺς προαπελθόντας
πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν τοὺς
ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένους, καὶ
τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους.

Εἴπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τό·
Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον,
Κύριε ἐλέησον.

Ὁ Χορός, ψάλλει· Ἦχος γ΄.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου,
καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς
ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ
καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε,
ποιόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω
ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ
καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην
βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Γιὰ τοὺς ἀπόντες πατέρες καὶ ἀδελφούς μας.

Γιὰ ὅσους μᾶς εὐεργετοῦν καὶ ὅσους μᾶς
ὑπηρετοῦν.

Γιὰ ὅσους μᾶς μισοῦν κι ὅσους μᾶς ἀγαποῦν.

Γιὰ ὅσους ζήτησαν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνάξιους νὰ
προσευχόμαστε γι' αὐτούς.

Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν αἰχμαλώτων.

Γιὰ νὰ εἶναι καλοτάξιδοι οἱ ταξιδεύοντες στὴ
θάλασσα.

Γιὰ ὅσους εἶναι κατάκοιτοι καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ
διάφορες ἀσθένειες.

Ἄς προσευχηθοῦμε καὶ γιὰ τὴν εὐφορία τῶν
καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ γιὰ κάθε ψυχὴ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

Ἄς μακαρίσουμε τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντες, τοὺς
ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορες τῆς
Ἐκκλησίας αὐτῆς. Τοὺς γονεῖς μας καὶ τοὺς
διδασκάλους μας, καὶ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ
ἀδελφούς μας ποὺ μ' εὐσέβεια ἔφυγαν ἀπ' τὴ
ζωὴ αὐτὴ καὶ τάφηκαν ἐδῶ, καθὼς καὶ ὅλους
τοὺς ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας, ὅπου κι ἂν
τάφηκαν.

Ἄς ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας· Κύριε,
ἐλέησέ μας· Κύριε ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ
μας.

Καὶ ψάλλει ὁ Χορός·

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὴν
ὑπέρλαμπρη ἀγνότητά σου, ὅταν μὲ δέος
ἀντίκρισε ὁ Γαβριήλ, σοῦ φώναζε Θεοτόκε· ποιό
ἐγκώμιον ἄξιο σ' ἐσένα νὰ σοῦ ἀπευθύνω; Μὲ τί
ὄνομα νὰ σὲ καλέσω; Ἀπορῶ καὶ διερωτῶμαι.
Γι' αὐτό, ὅπως διατάχθηκα ἔτσι καὶ σὲ
προσφωνῶ· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη (ἐσὺ ποὺ
ἔλαβες ἀπὸ τὸ Θεὸ ὅλες τὶς θεῖες χάρες).

Ὁ Ἱερέας· Μὲ τὶς εὐχὲς τῶν ἁγίων Πατέρων
μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, ἐλέησέ
μας. Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς· Δι' εὐχῶν τῶν ἀγίων
Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.
Αμήν.

Β΄

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν
Ἀπόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ
«Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν
Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ.
28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ
Ἵπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54) μεθ' ὃ
ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ
Ἱερέως ἢ Β΄ Στάσις τῶν
«Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν
Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν ἔνσαρκον
Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες
ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον
ὡς ἀμνὸν ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ
Μαρίας βοσκηθέντα, ἦν ὑμνοῦντες,
εἶπον·

Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ·
χαῖρε, ἀυλὴ λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν
ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου
θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια
συναγάλλεται τῇ γῆ· χαῖρε, ὅτι τὰ
ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ
ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν
Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στερρόν τῆς Πίστεως
ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς
χάριτος γνώρισμα.

Β΄

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 2ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο (σελ. 7). Μετὰ
τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς
Θεοτόκου (σελ. 29), κι ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ
Ἵπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55).
Ἀκολουθεῖ ἢ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία
τῆς Β΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ἰκουσαν οἱ ποιμένες τοὺς Ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦν
τὴν ἔνσαρκη παρουσία τοῦ Χριστοῦ (στὴ γῆ)
καὶ σπεύδοντας νὰ Τὸν δοῦν ὡς ποιμένα, τὸν
ἀντίκρισαν ὡς πρόβατο ἄκακο πὺ βοσκήθηκε
στὴν κοιλίᾳ τῆς Μαρίας, καὶ μὲ ὕμνους εἶπαν
πρὸς αὐτήν·

Χαῖρε μητέρα τοῦ προβάτου καὶ ποιμένα, χαῖρε
μαντρὶ λογικῶν προβάτων (τῶν πιστῶν).

Χαῖρε τὸ ἀμυντήριον κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν·
χαῖρε ἐσὺ πὺ μᾶς ἀνοίγεις τὶς (κλειστὲς)
πόρτες τοῦ Παραδείσου.

Χαῖρε, ἐσὺ πὺ γίνεσαι ἀφορμὴ τὰ οὐράνια νὰ
ἀγάλλονται μὲ τὴ γῆ· χαῖρε, γιατί τὰ ἐπίγεια
συγχορεύουν μὲ τὰ οὐράνια.

Χαῖρε ἐσὺ πὺ εἶσαι τὸ ἀσίγητο στόμα τῶν
Ἀποστόλων· χαῖρε ἐσὺ πὺ εἶσαι τὸ
ἀκατάβλητο θάρρος τῶν ἀθλοφόρων μαρτύρων.

Χαῖρε ἰσχυρὸ στήριγμα τῆς πίστεως· χαῖρε
φωτεινὸ γνώρισμα τῆς Χάρης (τοῦ Θεοῦ).

Χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ἀπογυμνώθηκε ὁ
Ἄδης, χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ντυθήκαμε τὴ
δόξα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης·
χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες
Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν
αἴγλη· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες
αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων
κραταιὸν Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες
τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῶ
βοῶντες· Ἀλληλούϊα.

Ἰδὸν παῖδες Χαλδαίων, ἐν χερσὶ
τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ
τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην
νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου
ἔλαβε μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς
δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῆσαι τῇ
Εὐλογημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ·
χαῖρε, ἀυγὴ μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον
σβέσασα· χαῖρε, τῆς Τριάδος τοὺς
μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον
ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς· χαῖρε,
Κύριον φιλόανθρωπον ἐπιδείξασα
Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη
θηρσκείας· χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου
ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν
παύσασα· χαῖρε, φλογὸς παθῶν
ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης·
χαῖρε, πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ
Μάγοι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν
Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαντές σου τὸν
χρησμόν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν
Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν
Ἡρώδη ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα
ψάλλειν· Ἀλληλούϊα.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν

Οἱ Μάγοι, ἀφοῦ εἶδαν τὸ ἀστέρι ποὺ ὁδηγοῦσε
στοῦ Θεοῦ, ἀκολούθησαν τὴ φωτεινὴ λάμψη του·
καὶ σὰν νὰ κρατοῦσαν αὐτὸ γιὰ λυχναρί,
ἔσαχναν γιὰ τὸν ἰσχυρὸ Βασιλιά· κι ὅταν
ἔφθασαν σ' Αὐτὸν ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ
φθάσει, χάρηκαν καὶ φώναξαν δυνατὰ σ'
Αὐτόν· Ἀλληλούϊα.

Εἶδαν τὰ παιδιὰ τῶν Χαλδαίων (οἱ μάγοι) στὰ
χέρια τῆς Παρθένου Ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὰ χέρια
Του ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατανοώντας
πὼς εἶναι ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, ἂν καὶ ἔλαβε
τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἔσπευσαν νὰ τοῦ
προσφέρουν τὰ δῶρα τους καὶ νὰ φωνάξουν
δυνατὰ στὴν Εὐλογημένη·

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔγινες Μητέρα τοῦ ἀστεριοῦ
(τοῦ Χριστοῦ) ποὺ δὲν πρόκειται νὰ δύσει ποτέ·
χαῖρε ἡ ἀυγὴ τῆς μυστικῆς ἡμέρας (τοῦ
Κυρίου).

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔσβησες τὸ καμίνι τῆς πλάνης·
χαῖρε ἐσὺ ποὺ φωτίζεις τοὺς λάτρεις τῆς
Παναγίας Τριάδος.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔδιωξες ἀπὸ τὴν ἐξουσία του
τὸν ἀπάνθρωπο τύραννο (τὸν διάβολο)· χαῖρε,
ἐσὺ ποὺ μᾶς ἔδειξες τὸν φιλόανθρωπο Χριστό.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς λύτρωσες ἀπ' τὴ βάρβαρη
θηρσκεία (τὴν εἰδωλολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τὸ βόρβορο τῶν ἀμαρτωλῶν
ἔργων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔπαυσες τὴν προσκύνηση τῆς
φωτιάς (τὴν πυρολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
λυτρῶνεις ἀπ' τὴ φλόγα τῶν παθῶν.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ὁδηγεῖς τοὺς πιστοὺς στὴ
σωφροσύνη, χαῖρε ὅλων τῶν γενεῶν ἡ
εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἀφοῦ οἱ Μάγοι ἔγιναν θεοφόροι κήρυκες,
γύρισαν πίσω στὴ Βαβυλῶνα. Ἐκπλήρωσαν
ἔτσι τὸν χρησμό σου καὶ σὲ ὅλους κήρυξαν πὼς
εἶσαι ὁ Χριστός. Κι ἄφησαν τὸν Ἡρώδη στοῦ
παραλήρημά του, βουβὸ καὶ ἀνίκανο νὰ ψέλνει
(στοῦ Θεοῦ)· Ἀλληλούϊα.

Ἀφοῦ ἔλαμψες στὴν Αἰγύπτο τὸ φωτισμὸ τῆς
θείας ἀλήθειας, ἀφάνισες τὸ σκοτάδι τοῦ
ψεύδους· γιὰ τὰ εἰδῶλα αὐτῆς, μὴ μπορώντας

ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτῆρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν, πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες, ἐβόων πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραῶ τὸν νοητόν· χαῖρε, πέτρα ἢ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν.

Χαῖρε, πύρινε στύλε, ὀδηγῶν τοὺς ἐν σκότει· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαῖρε, τρυφῆς ἀγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος· διό περ ἐξεπλάγη, σοῦ τὴν ἄρρητον σοφίαν, κράζων· Ἀλληλούϊα.

Εἶτα, τό· Τῆ Ὑπερμάχῳ... (σύντομον). Τρισάγιον καὶ τὸ Κοντάκιον·

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι, Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, Πολυέλεε.

Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... **καὶ Ἄσπιλε**, ἀμόλυντε... Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα... **(ἄνευ Εὐαγγελίου). Απόλυσις.**

νὰ ἀντέξουν τὴ δύναμὴ σου, Σωτήρα, γκρεμίστηκαν· κι ἐκεῖνοι ποὺ λυτρώθηκαν ἀπὸ αὐτὰ φώναζαν δυνατὰ στὴ Θεοτόκο·

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ κατάπτωση τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὴν πλάνη τῆς ἀπάτης· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἤλεγξες τὸ δόλο τῶν εἰδώλων.

Χαῖρε, θάλασσα ποὺ καταπόντισες (στὰ νερά σου) τὸ νοητὸ Φαραῶ (τὸν διάβολο)· χαῖρε, πέτρα ποὺ ξεδίψασες ὅσους διψοῦν τὴν ἀληθινὴ ζωὴ.

Χαῖρε, φωτεινὲ στύλε ποὺ ὀδηγεῖς ὅσους πορεύονται στὸ σκοτάδι· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου ποὺ 'σαι πιὸ πλατιὰ ἀπ' τὴ νεφέλη.

Χαῖρε, τροφή ποὺ διαδέχτηκε τὸ μάννα· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μοιράζεις τὴ θεία ἀπόλαυση (στὸν ἄνθρωπο).

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία ῥέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὅταν ἐπρόκειτο ὁ Συμεῶν νὰ φύγει ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωὴ, τὴν ψεύτικη κι ἀπατηλή, τοῦ δόθηκες ὡς βρέφος· ἐκεῖνος ὅμως κατάλαβε πὼς εἶσαι τέλειος Θεός. Γι' αὐτὸ ἐκπλησσομένης ἀπὸ τὴν ἀνέκφραστη σοφία σου, σοῦ φώναζε δυνατὰ· Ἀλληλούϊα.

Ἐπειτα· «Τῆ Ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). Τρισάγιον· «Ἅγιος ὁ Θεός...» καὶ τὸ Κοντάκιον·

Σ' Ἐσένα, τὸν Δημιουργὸ τῆς κτίσεως, σοῦ προσφέρει, Κύριε, ἡ οἰκουμένη σὰν ἀπαρχὰς (τοὺς πρώτους καρποὺς) τῆς φύσεως, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρες. Μὲ τὶς ἰκεσίες τους καὶ τὶς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου διατήρησε, Πολυέλεε, τὴν Ἐκκλησία σου σὲ μακρὰ εἰρήνη.

Στὴ συνέχεια ὅλα ὅσα ἀναφέρονται στὴν πρώτη ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἡ ἀπόλυση· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Ευξώμεθα... Τὴν ὠραιότητα... Δι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Γ'

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ Ὑπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54), μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Γ' Στάσις τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Νεάν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὡσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας·
χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον
ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων
τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ
τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον
εὐσκίοφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται
πολλοί.

Χαῖρε, κυφοροῦσα ὁδηγὸν
πλανωμένοις· χαῖρε, ἀπογεννώσα
λυτρωτὴν αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις·
χαῖρε, πολλῶν πταιόντων
συγχώρησις.

Γ'

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ 3ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), κι ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ Ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Γ' Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΤΡΙΤΗ

Νέα (πνευματικὴ) κτίσις φανέρωσε ὁ Κτίστης σ' ἐμᾶς ποὺ γίναμε ἀπ' Αὐτόν, ἀφοῦ βλάστησε χωρὶς σπορὰ ἀπὸ παρθενικὴ κοιλία καὶ τὴν διαφύλαξε ὅπως ἦταν ἄφθορη. Ὅστε βλέποντας ἐμεῖς τὸ θαῦμα, μὲ ὕμνους νὰ φωνάζουμε πρὸς αὐτή·

Χαῖρε, ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, στεφάνι
τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς δίνεις εἰκόνα τῆς
Ἀναστάσεως, χαῖρε ἐσὺ ποὺ μᾶς φανερώνεις τὴ
ζωὴ τῶν Ἀγγέλων.

Χαῖρε, δέντρο ποὺ παράγεις καρποὺς
γευστικὸς καὶ καλούς, ἀπ' τοὺς ὁποίους
τρέφονται οἱ πιστοί· χαῖρε, ξύλο (δέντρο)
πυκνόφυλλο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο σκεπάζονται
πολλοί.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ κυφόρησες ὁδηγὸ γιὰ τοὺς
πλανωμένους, χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γέννησες
Λυτρωτὴ γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ καθικετεύεις τὸν δίκαιο Κριτὴ,
χαῖρε ἐσὺ ποὺ (μὲ τὴ μεσιτεία σου) παρέχεις
συγχώρησις στοὺς ἁμαρτωλούς.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γίνεσαι στολὴ γιὰ τοὺς γυμνοὺς
ἀπὸ πνευματικὴ παρρησία (πρὸς τὸ Θεό)· χαῖρε
στοργὴ ποὺ νικᾷς κάθε πόθο.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Χαῖρε, στολή τῶν γυμνῶν
παρρησίας· χαῖρε, στοργή πάντα
πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν
τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν
μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ
ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη
ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος
ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῶ
βοῶντας· Ἀλληλοῦϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν
ἄνω οὐδόλως ἀπῆν, ὁ
ἀπερίγραπτος Λόγος·
συγκατάβασις γὰρ θεϊκή, οὐ
μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ
τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου,
ἀκουούσης ταῦτα·

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε,
σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον
ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν
ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν
Χερουβεὶμ· χαῖρε, οἴκημα
πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφεὶμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτο
ἀγαγοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ
λοχείαν ζευγνῦσα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις!
χαῖρε δι' ἧς ἠνοιχθή Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλεις τῆς Χριστοῦ
Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπίς ἀγαθῶν
αἰωνίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη
τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως
ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν,
ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον·
ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα
δὲ παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλοῦϊα.

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας
ἀφώνους, ὀρώμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε·

Ἀφοῦ γνωρίσαμε τὴν παράδοξη γέννηση (τοῦ
Χριστοῦ), ἃς ἀποξενωθοῦμε ἀπὸ τὸν κόσμον,
μεταφέροντας τὸ νοῦ μας στὸν οὐρανό. Γιὰ
τοῦτο ὁ ὑψηλὸς Θεὸς φανερώθηκε στὴ γῆ ὡς
ἕνας ταπεινὸς ἄνθρωπος· γιατί ἤθελε νὰ
τραβήξει πρὸς τὸ δικό Του ὕψος αὐτοῦς ποῦ
τοῦ φωνάζουν Ἀλληλοῦϊα.

Ὁλόκληρος βρισκόταν κάτω στὴ γῆ, κι ὥστόσο
δὲν ἀπουσίαζε ἀπὸ τὰ ἄνω (τὸν οὐρανὸ) ὁ
ἀπερίγραπτος Υἱὸς καὶ Λόγος (τοῦ Θεοῦ). Κι
αὐτὸ ἐγένε με θεϊκὴ συγκατάβαση κι ὄχι με
τοπικὴ μετακίνηση· κι ἔτσι συντελέστηκε ἡ
γέννηση ἀπὸ Παρθένο ἀφιερωμένη στὸ Θεό, ἡ
ὁποία ἀκούει αὐτά·

Χαῖρε, χώρα ποῦ χώρεσες τὸν ἀχώρητο Θεό·
χαῖρε, θύρα τοῦ σεπτοῦ μυστηρίου τῆς
σωτηρίας μας.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ γιὰ τοὺς ἀπίστους εἶσαι
ἀμφίβολο ἄκουσμα· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ γιὰ τοὺς
πιστοὺς εἶσαι ἀναμφίβολο καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιο (τοῦ Χριστοῦ) ποῦ
κάθεται πάνω στὰ Χερουβεὶμ· χαῖρε, οἴκημα
ὑπερτέλειο Ἐκείνου ποῦ κάθεται στὰ Σεραφεὶμ.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔνωσες μεταξύ τους τὰ
ἀντίθετα· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ συνδύασες τὴν
παρθενία με τὴ μητρότητα.

Χαῖρε, ἐσὺ με τὴν ὁποία καταλύθηκε ἡ
παράβαση, χαῖρε, ἐσὺ χάρη στὴν ὁποία
ἀνοιχτήκε ὁ Παράδεισος.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἔσαι τὸ κλειδί τῆς βασιλείας
(τοῦ Χριστοῦ)· χαῖρε, ἐσὺ ἡ ἐλπίδα τῶν αἰωνίων
ἀγαθῶν.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Κάθε φύση Ἀγγέλων κατεπλάγη γιὰ τὸ μεγάλο
γεγονὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως Σου· γιατί ἔβλεπε
τὸν ἀπρόσιτο Θεό, νὰ γίνεται προσιτὸς σὲ
ὅλους ἄνθρωπος, νὰ συναναστρέφεται μαζὶ
μας καὶ νὰ ἀκούει ἀπὸ ὅλους τὸ Ἀλληλοῦϊα.

Τοὺς ἐπιδέξιους ρήτορες, τοὺς βλέπουμε σὰν
ψάρια ἄφωνα νὰ στέκονται μπροστὰ στὸ
μυστήριό σου Θεοτόκε· γιατί δὲν μποροῦν νὰ
ἐξηγήσουν πῶς καὶ Παρθένος ἐμεινες καὶ
μπόρεσες νὰ γεννήσεις. Ἐμεῖς ὁμως
θαυμάζοντας τὸ μυστήριο, σοῦ φωνάζουμε με

ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, πῶς καὶ
Παρθένος μένει, καὶ τεκεῖν
ἰσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον
θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε,
προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους
δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους
ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ
συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν
οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς
διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἀλιέων τὰς
σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα·
χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει
φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελόντων
σωθῆναι· χαῖρε, λιμὴν τῶν τοῦ βίου
πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον, ὁ τῶν
ὄλων Κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον
αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν
ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη
καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίω γὰρ τὸ
ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει·
Ἀλληλούϊα.

Εἶτα, τό· Τῆ Ὑπερμάχῳ...
(σύντομον). **Τρισάγιον καὶ τό**
Κοντάκιον· Ὡς ἀπαρχὰς τῆς
φύσεως..., Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν
παντὶ καιρῷ... Ἄσπιλε ἀμόλυντε...,
Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα..., (ἄνευ
Εὐαγγελίου). Ἡ Απόλυσις.
Εὐξώμεθα..., Τὴν ὠραιότητα...,
ΖΔι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

πίστη·

Χαῖρε, δοχεῖο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, χαῖρε
ταμεῖο τῆς πρόνοιᾶς Του.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀποδείχνεις ἄσοφους τοὺς
φιλοσόφους· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐλέγχεις ὡς
ἄμυαλους τοὺς τεχνολόγους.

Χαῖρε, γιατί με σένα ἀποδείχτηκαν ἀνόητοι οἱ
διαβόητοι συζητητές· χαῖρε, γιατί με σένα
ἐξαφανίστηκαν οἱ μυθοπλάστες.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ διαλύεις τοὺς περίπλοκους
συλλογισμοὺς καὶ σοφίες τῶν Ἀθηναίων· χαῖρε,
ἐσὺ ποὺ γεμίζεις (μὲ ἀνθρώπινες ψυχές) τὰ
δίχτυα τῶν πνευματικῶν ψαράδων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀνασύρεις ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς
ἄγνοιας, χαῖρε ἐσὺ ποὺ φωτίζεις πολλοὺς μὲ
θεῖα γνώση.

Χαῖρε, πλοῖο αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ σωθοῦνε,
χαῖρε, λιμάνι αὐτῶν ποὺ ταξιθεύουν στὸ
πέλαγος τῆς ζωῆς.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Θέλοντας νὰ σώσει τὸν κόσμον Ἐκεῖνος ποὺ γιὰ
χάρη μας τὸν κόσμησε, ἦλθε πρὸς αὐτὸν μὲ
δική του πρωτοβουλία. Καὶ ὄντας Ποιμένας, ὡς
Θεός, γιὰ χάρη μας φάνηκε ὅμοιος μὲ μᾶς
ἄνθρωπος, καὶ κάλεσε ἔτσι (στὴ σωτηρία) τοὺς
ὅμοιους μὲ Αὐτόν, ποὺ ὡς Θεὸς ἀκούει·
Ἀλληλούϊα.

Ἐπειτα· «Τῆ Ὑπερμάχῳ...» (σύντομο).
Τρισάγιο· «Ἅγιος ὁ Θεός...», Κοντάκιο· «Ὡς
ἀπαρχὰς τῆς φύσεως...», καὶ ὅλα ὅσα
ἀναφέρονται τὴν πρώτη ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ
τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀπόλυση· «Δι' εὐχῶν...»
(σελ. 63-81).

Δ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ
ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ

Δ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ
ΤΗΣ 4ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ

ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ Ὑπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54), μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Δ' Στάσις τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρέχόντων· ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκεύασέ σε Ποιητὴς Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχυρῶς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε Ἁγίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦμνος ἅπας ἠττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρισμῶν σου· ἰσαριθμούς γὰρ τῇ ψάμμῳ ὤδᾳς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν· Ἀλληλούϊα.

ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), κι ἔπειτα τὸ Κοντάκιο «Τῆ Ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Δ' Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τεῖχος εἶσαι προστατευτικὸ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καθὼς καὶ ὄλων ὅσοι προστρέχουν στή χάρη σου. Γιατὶ ὁ Ποιητὴς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σὲ ἀνέδειξε στὸ θεομητορικὸ σου ἀξίωμα, ἄχραντε, σκηνώνοντας στή μήτρα σου καὶ διδάσκοντας ὅλους νὰ σὲ προσφωνοῦν·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε ἡ πύλη ποὺ ὀδηγεῖς στή σωτηρία.

Χαῖρε, ἀρχὴ τῆς νοητῆς ἀνάπλασής μας, χαῖρε χορηγὲ τῆς θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας.

Χαῖρε, γιατί ἐσὺ ἀναγέννησες αὐτοὺς ποὺ συνελήφθησαν αἰσχυρῶς (ποὺ ἔπεσαν στὰ δίχτυα τῆς ἀμαρτίας)· χαῖρε, γιατί ἐσὺ νουθέτησες αὐτοὺς τῶν ὁποίων ὁ νοῦς εἶχε πλανηθεῖ.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ καταργεῖς ἐκεῖνον (τὸν διάβολο) ποὺ ἔφθειρε τὸ μυαλό μας· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν σπορέα τῶν ἀγνῶν λογισμῶν.

Χαῖρε, δωμάτιο νυφικὸ στὸ ὁποῖο τελέστηκε ἡ ἄσπορη νύμφευση· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐνώνεις τοὺς πιστοὺς μετὰ τὸν Κύριο.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀνατρέφεις καλῶς τὶς παρθένες (ψυχές)· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ στολίζεις σὰν νύφες τὶς ἅγιες ψυχές.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Κάθε ὕμνος (ἄνθρώπινος) ἀποδεικνύεται μηδαμινός, ὅταν συγκριθεῖ μετὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγάλης Σου εὐσπλαγχνίας· γιατί κι ἂν ἀκόμα Σοῦ ἀναπέμπαμε τόσους ὕμνους ὅσους καὶ οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου, Βασιλέα ἅγιε, τίποτε δὲ θὰ κάναμε ἀντάξιο στὰ ὅσα πρόσφερες σὲ μᾶς ποὺ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· Ἀλληλούϊα.

Σὰν λαμπάδα φωτεινὴ, ποὺ φάνηκες σ' αὐτοὺς

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν, ὀρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄλλο ἀπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνῶσιν θεϊκὴν ἅπαντας, ἀυγὴ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγὴ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε, ἀκτὶς νοητοῦ Ἥλιου· χαῖρε, βολὴ τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε, ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολυῤῥητον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἁμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ῥύπον.

Χαῖρε, λουτήρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατὴρ κινρῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῆ γὰρ οἰκίσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντας·

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἁγίων μερίζων.

Χαῖρε, Κιβωτὲ χρυσοθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

ποῦ ἦσαν στὸ σκοτάδι, σὲ βλέπουμε ἁγία Παρθένε· γιατί ἀνάβεις τὸ ἄυλο φῶς καὶ ὀδηγεῖς σὲ γνώση θεϊκὴ ὅλους, φωτίζοντας μὲ καθαρὸ σὰν τὴν ἀυγὴ φῶς τὸ νοῦ μας καὶ τιμᾶσαι μὲ δυνατὴ φωνὴ ὡς ἐξῆς·

Χαῖρε ἀκτίνα τοῦ νοητοῦ Ἥλιου (τοῦ Χριστοῦ)· χαῖρε, οὐράνιο φῶς ποῦ ἡ λάμψη σου ποτὲ δὲ σβῆνει.

Χαῖρε ἀστραπὴ ποῦ καταλάμπεις τὶς ψυχές· χαῖρε, βροντὴ ποῦ τοὺς ἐχθροὺς (τοὺς δαίμονες) φοβερίζεις.

Χαῖρε, γιατί ἀνατέλλεις τὸ πλουσιότερο φῶς (τοῦ Χριστοῦ), χαῖρε γιατί ἀναβλύζεις τὸν ἀστείρευτο ποταμό.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ εἰκονίζεις τὸν τύπο τῆς κολυμβήθρας· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἀπαλείφεις τὸ ῥύπο τῆς ἁμαρτίας.

Χαῖρε λουτήρα (λουτρὸ) ποῦ ξεπλένεις τὴ συνείδηση· χαῖρε, κανάτι ποῦ κερνάς ἀγαλλίαση.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς εὐωδίας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, ζωὴ τῆς μυστικῆς τράπεζας.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὁ πληρωτὴς τοῦ χρέους ὅλων τῶν ἀνθρώπων, θέλοντας νὰ πληρώσει τὶς παλιὲς ὀφειλές, ἦλθε αὐτοπροσώπως πρὸς αὐτοὺς ποῦ ἔφυγαν μακριὰ ἀπ' τὴ θεία Χάρη Του· καὶ ἀφοῦ ἔσχισε τὸ γραμμάτιο τῆς ὀφειλῆς, ἀκούει ἀπ' ὅλους Ἀλληλούϊα.

Καθὼς ψέλνουμε ὕμνους στὸν τόκο σου (στὸ Χριστό), Θεοτόκε, ἐσένα ἀνυμνοῦμε ὡς ἔμψυχο ναὸ τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ μὲ τὸ νὰ κατοικήσει στὴ κοιλιὰ σου ὁ Κύριος, ποῦ κρατεῖ στὸ χέρι Του τὰ πάντα, σὲ ἡγίασε, σὲ δόξασε καὶ δίδαξε ὅλους νὰ σοῦ φωνάζουν·

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἐγίνες σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἀναδείχτηκες Ἁγία πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς Ἁγίους.

Χαῖρε, κιβωτὲ ποῦ χρυσοθήκες μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· χαῖρε, θησαυρὸς τῆς ζωῆς ἀνεξάντλητε.

Χαῖρε, στέμμα πολύτιμο βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, σεβάσμιο καύχημα ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων
εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα
σεβάσμιον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος
πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ
ἀπόρθητον τεῖχος.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια·
χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία·
χαῖρε, ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦ πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα
τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον
Λόγον (ἐκ γ')· δεξαμένη τὴν νῦν
προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι
συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς
μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως,
τοὺς σοὶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον·
Ἄγγελος πρωτοστάτης (σελ. 54).
Εἶτα, τό· Τῆ Ὑπερμάχῳ...
(σύντομον)· Τρισάγιον καὶ τὸ
οἰκεῖον Κοντάκιον· Ὡς ἀπαρχὰς
τῆς φύσεως... Κύριε, ἐλέησον (μ').
Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Ἄσπιλε,
ἀμόλυντε..., Καὶ δὸς ἡμῖν
Δέσποτα... κ.λπ. (ἄνευ Εὐαγγελίου).
Ἡ Ἀπόλυσις. Εὐξώμεθα..., Τὴν
ὠραιότητα..., Δι' εὐχῶν... (σελ.
62-80).

Χαῖρε, ὁ ἀκλόνητος πύργος τῆς Ἐκκλησίας·
χαῖρε, τὸ ἀπόρθητο τεῖχος τῆς βασιλείας.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μὲ τὴ χάρη σου στήνουνται
τρόπαια (νίκες πνευματικές)· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μὲ
τὴ δύναμή σου οἱ ἐχθροὶ συντρίβονται.

Χαῖρε, τοῦ σώματός μου ἡ θεραπεία· χαῖρε, τῆς
ψυχῆς μου ἡ σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἦ πανύμνητη Μῆτέρα, ποὺ γέννησες τῶν Ἁγίων
ὄλων τὸν Ἀγιώτατο Λόγο (3 φορές)· ἀφοῦ
δέχτηκες αὐτὴ τὴν προσφορὰ τῆς δοξολογίας
μας, φύλαξέ μας ὅλους ἀπὸ κάθε συμφορὰ καὶ
λύτρωσε ἀπὸ τὴ μέλλουσα κόλαση ἐμᾶς ποὺ
σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλι τὸν πρῶτο Οἶκο· Ἄγγελος
πρωτοστάτης... (σελ. 55). Ἔπειτα· «Τῆ
Ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). Τρισάγιο· «Ἅγιος ὁ
Θεός...», Κοντάκιο· «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς
φύσεως...», καὶ ὅλα ὅσα ἀναφέρονται τὴν
πρῶτη ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ
ἡ ἀπόλυσις· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Ε'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Ε' ἐβδομάδος
τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν
ἀναγινώσκονται ἅπαντες οἱ Οἴκοι
τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, μετὰ τὸ
Ἄξιόν ἐστιν, τοῦ Μικροῦ
Ἀποδείπνου, ψάλλεται δις εἰς
ἀργὸν βυζαντινὸν μέλος καὶ ἅπαξ
σύντομον, τὸ Ἀπολυτίκιον

Ε'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 5ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ψάλλεται ὁλόκληρη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου
Ὑμνου μὲ τὴν ἐξῆς τάξη·

Τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο μέχρι τὸ «Ἄξιόν ἐστι...»
(σελ. 26). Ἀκολουθῶς τὸ τροπάριο·

Ὅταν ὁ Ἀσώματος (ἀρχάγγελος Γαβριὴλ),
πληροφορήθηκε αὐτὸ ποὺ μὲ τρόπο μυστηριώδη

Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ΄. Αὐτόμελον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς, λαβὼν
ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ,
σπουδῇ ἐπέστη, ὁ Ἄσώματος,
λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ
καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς,
χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν
σοί. Ὅν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου,
λαβόντα δούλου μορφήν,
ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαῖρε,
Νύμφη ἀνύμφευτε!

τοῦ παραγγέλθηκε (ἀπὸ τὸ Θεό),
παρουσιάστηκε ἀμέσως στὴν οἰκία τοῦ Ἰωσήφ,
λέγοντας σ' αὐτὴν ποὺ δὲ γνώρισε γάμο (στὴ
Θεοτόκο)· Αὐτὸς ποὺ μὲ τὴν κατάβασή Του (στὴ
γῆ) χαμήλωσε τοὺς οὐρανοὺς, ἔρχεται νὰ
χωρέσει ὀλόκληρος χωρὶς καμιά ἀλλοίωση
μέσα σου. Αὐτὸν βλέποντάς Του μὲς στὴν
κοιλιά σου νὰ παίρνει τὴ μορφή δούλου (νὰ
ταπεινώνεται καὶ νὰ γίνεται ἄνθρωπος) μὲ
καταλαμβάνει ἔκσταση καὶ δέος καὶ σοῦ
φωνάζω δυνατὰ· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ ἱερέας διαβάζει τὴν πρώτη
στάση τῶν Χαιρετισμῶν (Α-Ζ). Ἐπειτα
ψάλλονται οἱ Α΄ καὶ Γ΄ ὠδὲς τοῦ Κανόνα καὶ τὸ
«Τῆ Ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθεῖ ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἡ
ἀνάγνωση τῆς δευτέρας στάσης (Η-Μ).
Ψάλλονται στὴ συνέχεια οἱ Δ΄, Ε΄ καὶ ΣΤ΄ ὠδὲς
τοῦ Κανόνα, καὶ μετὰ πάλι τὸ «Τῆ
Ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάγνωση τῆς
τρίτης στάσης (Ν-Σ). Ψάλλονται οἱ ὑπόλοιπες
ὠδὲς τοῦ Κανόνα· Ζ΄, Η΄ καὶ Θ΄ καὶ πάλι τὸ «Τῆ
Ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθῶς ἡ τέταρτη καὶ
τελευταία στάση τῶν Χαιρετισμῶν (Τ-Ω καὶ Α).
Τὸ «Τῆ Ὑπερμάχῳ...»· τὸ Τρισάγιο καὶ τὰ
ὑπόλοιπα τοῦ Ἀποδείπνου. Πρὶν ἀπὸ τὸ «Δι΄
εὐχῶν...» ψάλλεται τὸ «Τὴν ὠραιότητα τῆς
παρθενίας σου...».